

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

leden 2021 / ročník XXXI

POČÁTKY
českobudějovické
diecéze

Rozhovor s misionářem
P. Güntherem
Ecklbauerem, omi

POŽEHNANÝ
LEŽÁK

Tříkrálová sbírka
přináší radost z pomoci

Obsah

Editorial	3
Počátky českobudějovické diecéze	4
Za Mikulášem do katedrály	6
Boží prozřetelnost a zmatky doby	7
... abych přinášel chudým a opuštěným radostnou zvěst	8
Pallium, tradiční, a přesto současná insignie	10
Slovo života pro děti	12
„Požehnaný ležák“ i letos pomůže charitě	14
Reinstalace relikvie bl. Karla I.	15
Mgr. Milan Pokorný, „venkovský učitel“	16
„Nad Slunce jsi krásnější“ Plzeňská Madona a krásný sloh	17
Rozhovor s prof. Martinem Weisem	18
Ohlas na Adventní podcast s Ivou Hojkovou	19
Marie Vaňo: Tříkrálová sbírka přináší radost z pomoci	20
Co přinesl Advent?	21
„Tolik temné světlo“ prosvěcuje temnotu dnešních dnů	22
Personalia	23
Prachatický hospic oslavil 15 let služby	24

Zpráva o jednom putování

Doktorkou Michaelou Vlčkovou vedená pouť, která mířila z Kuří do Pohorské Vsi přes zaniklé obce Novohradských hor o druhé neděli adventní (6. 12. 2020), čítala půl druhé desítky účastníků.

Po cestě byl čas vnímat historii i současnost, a to nejen míst, jimiž vedly naše kroky, ale také našich duší, do nichž střídavě pronikala ztišení při jednotlivých zastaveních spolu s texty, které pro nás vybrala naše průvodkyně. Jedním z nich byl i výňatek z nové knihy Josefa Kroutvora *Bukvova hůl*.

Ačkoli bylo možné spolu s průvodkyní uzavřít celou pouť opět v Kuří, naše rodina se už poslední části neúčastnila. A nebyli jsme jediní. Pomyslný vrchol pro nás nepřišel v zacyklení, ale v radostném „tichém výkřiku“ z hrdel našich dětí, když po mši v Pohorské Vsi v provedení P. Pavla Šimáka právě on zpřítomnil svatého biskupa Mikuláše. Požehnání, o něž dosud prosí německé nápisy na zdech sice zdevastovaného, ale snad – ano, snad – přece zachráněného kostela, k čemuž tu neděli přispěl i benefiční charakter naší pouti, dostalo se v té chvíli nejen přítomným dětem, ale neochvějně věřím, že všem účastníkům. Po dlouhém pochodu, naplněném sebezpytováním, ale také vcelku náročným fyzickým výkonem, po dotecích všemi místy, jimiž jsme šli, ať to byl Polžov, Klepná či Lužnice, rozjeli jsme se po společném slavení mše svaté s vědomím radosti z málem nesnesitelné lehkosti bytí vstříc domovu.

Tato zpráva nevznikla diktátem povinnosti, nýbrž právě z onoho vědomí, do něhož při každodenním ohlédnutí za touto akcí k radosti přistupuje vděčnost. Vděčnost za zprostředkované poznání míst, ale i lidí – soupevníků, jakož i těch, kteří nás předešli v pouti na věčnost a v těch místech kdysi žili své životy. A k tomu je třeba připočíst všechny výstupy a sestupy, skrze něž jsme stanuli také nejen sobě blíž.

Tomáš Veber

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 11. 1. 2021

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně:

Mons. Vlastimil Kročil ukazuje láhev „Požehnaného ležáku“, která byla v prosinci 2020 odeslána Svatému Otci papeži Františkovi; Foto: Petr Samec

Foto: archiv OMI

O svých zkušenostech z šestiletého působení v pákistánském Derehabadu vypráví misionář P. Günther Ecklbauer, omí v článku na str. 8.

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

uplynulý rok mne vede k zamyšlení nad dějinami spásy a jeho proměnami. Připomíná mi to čas studií v Římě, kde se mluvilo o čase Boha Otce, čase Ježíše Krista a o čase Ducha svatého. Čas Boha Otce prožíval během dvou tisíciletí Izraelský národ od Abraháma až do příchodu Ježíše Krista. Tento vyvolený národ prožil velké divy a mocné skutky Boží, vybudoval slavné království, pak přichází vyhnanství a nakonec i pád Jeruzalémského chrámu. Čas Ježíše Krista počíná s jeho příchodem na tento svět. Rodí se první křesťanské komunity, stavějí se nové chrámy a kláštery. Během dvou tisíc let se rozvíjí nádherná křesťanská kultura v umění, liturgii a modlitbě. Této křesťanské krásy jsme se mohli dotýkat každý den. I tento čas ale dospívá ke svému závěru a celé lidstvo dnes začíná prožívat něco, co nás nezadržitelně posouvá do času Ducha svatého. Nástup digitalizace, genetického inženýrství a nových pandemií nás povede k jinému způsobu života, neboť vstupujeme do světa, který neznáme a kterého se už nebudeme moci dotýkat tak, jak jsme byli dosud zvyklí. Začínáme být svědky i nového způsobu vztahu s Bohem. Jsme stavěni do situace, kdy se máme obejít bez našich chrámů i farních společenství. Najednou zůstáváme jen sami se sebou. Tato nová zkušenost nám dává možnost poznávat, jak jsme na tom se svojí vírou a zda si tento poklad uložený v hliněné nádobě budeme schopni uchovat i nadále. Vstupujeme do nového dramatu našich osobních dějin spásy. Chtěl bych nám všem vyprošovat sílu Božího ducha, abychom tuto novou zkoušku přechodu do času Ducha svatého zvládli a víru si dokázali uchovat.

Mons. Vlastimil Kročil, diecézní biskup

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Počátky českobudějovické diecéze

Je tomu právě 235 let, kdy 1. ledna 1786 oficiálně zahájily svoji činnost úřady nově založené českobudějovické diecéze. Samotné zakládání se však nekoncentrovalo do jediného data, respektive jediné události. Právě naopak. Zřízení nové diecéze na jihu Čech bylo mnohaletým procesem, jehož průběh se vymyká dnešní zkušenosti s vnitřním fungováním katolické církve a se vztahy mezi církví a státem.

doc. ThDr. Rudolf Svoboda, Th.D., děkan TF JU

Snahy založit biskupství v jižních Čechách v 16. a 17. století

Jednání o založení biskupství v jižních Čechách má své dějinné kořeny již v období vlády císaře Ferdinanda I. (1526–1564), kdy je doložena existence plánu na rozdělení pražského arcibiskupství a založení několika biskupství sufragánních. Avšak až za vlády císaře Ferdinanda II. (1619–1637) se nad tímto záměrem rozproudila živější diskuze. Jejím důvodem byla nejen snaha o zlepšení situace v církevní správě v Čechách, ale také otázka znovuzískání zdejšího obyvatelstva pro katolickou víru. Nová biskupství měla být zřízena v Hradci Králové, Litoměřicích, Plzni a Českých Budějovicích. V Českých Budějovicích a v Plzni jednání ztroskotala na odporu místních městských rad, které se obávaly, že by biskup sídlící ve městě mohl omezovat jejich práva a svobody, a také na problémech s hmotným zabezpečením nových biskupství a biskupů.

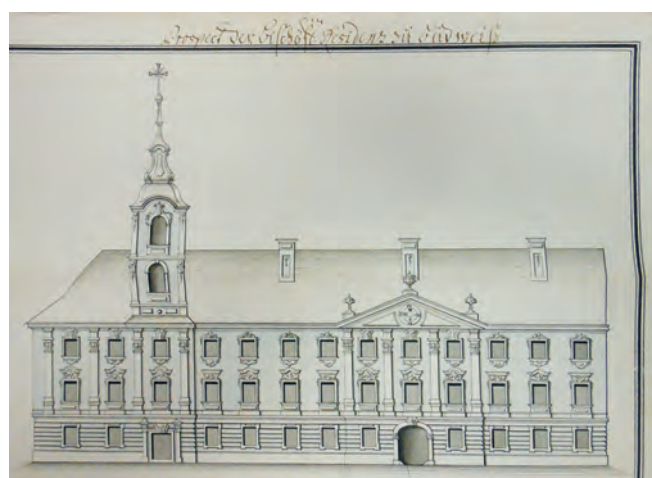
Nakonec byla v druhé polovině sedmnáctého století založena – díky velké snaze pražského arcibiskupa Arnošta Harracha (1623–1667) – biskupství v Litoměřicích (1655) a v Hradci Králové (1664). I tak ale nadále spadaly pod pražskou arcidiecézi celé střední, západní a jižní Čechy. Tak rozsáhlý církevní útvar se samozřejmě potýkal s církevně-správními obtížemi. Nevyřešena zůstala tato situace dalších více než sto let, téměř až do konce osmnáctého století, kdy její pozitivní změnu inicioval josefinistický stát. V jeho představách byla efektivní církevní správa jedním z klíčových požadavků správného fungová-

ní a řízení státu. Kromě toho zásadně narostl počet obyvatel v pražské arcidiecézi, takže církevně-správní těžkosti byly oproti minulosti ještě palčivější – a v řadě oblastí tehdejší habsburské monarchie byla situace podobná. Když započal svoji samostatnou vládu císař Josef II. (1780–1790), zahájil proto vlnu zakládání nových diecézí. Tak byla zřízena kupříkladu biskupství v Linci (1783–1785), St. Pöltenu (1785), Tarnově (1785), Leobenu (1786) – a také v našich Českých Budějovicích.

První kroky k založení nové diecéze v roce 1783

Počátek procesu založení českobudějovické diecéze se datuje na 9. únor 1783, kdy byl dvorským dekretem olomoucký kanovník Jan Prokop Schaaffgotsche (1748–1813) jmenován generálním vikářem pražské arcidiecéze se sídlem v Českých Budějovicích. Tento generální vikariát měl zahrnovat budějovický, klatovský, plzeňský, prácheňský a tábořský kraj. Na Schaaffgotscheho nepadla volba úplně náhodou: pocházel z významného rodu s titulem říšských hrabat, vystudoval elitní šlechtickou akademii Teresianum i teologii na vídeňské univerzitě. Rodák z pražské Malé Strany měl za sebou v pětatřiceti letech úctyhodnou kariéru: v královéhradecké diecézi byl v letech 1774–1780 generálním vikářem biskupů Jana Ondřeje Kaisera a Josefa Adama Arca, třikrát pak sám řídil tuto diecézi v čase biskupské sedisvakance. Mezi roky 1780–1783 působil jako kanovník olomoucké kapituly, v níž měl od roku 1781 ve funkci arcijáhna na starosti zkoušení kandidátů kněžství před svěcením a zároveň byl také ředitelem kněžského domu v Brně.

Než se však stačil Schaaffgotsche ujmout nového úřadu, rozhodl císař dvorským dekretem z 6. října 1783, že má se má stát nejen generálním vikářem sídlícím v Českých Budějovicích, ale také světitím biskupem. Proslovalo se, že založení nového biskupství je už na spadnutí a císař čeká jen na úmrtí stár-

Biskupská rezidence – bývalá piaristická kolej; Zdroj: Státní oblastní archiv Třeboň, Biskupský archiv České Budějovice, kart.6-I-1-c-01; Prospect der Bischöflichen Residenz zu Budweis.

noucího pražského arcibiskupa Antonína Petra Příchového (1767–1793) – dělení biskupství v čase sedisvakance bylo totiž právně nejsnazší a i z lidského hlediska tou nejohleduplnější formou, která byla využita kupříkladu císařovnou Marií Terezií v roce 1777 při povýšení olomoucké diecéze na arcidiecézi a současném založení brněnského biskupství.

Jenže císař Josef II. neprosul svojí trpělivostí. Zvolené řešení mu přišlo polovičaté, a tak dvorským dekretem z 5. prosince 1783 svá předchozí rozhodnutí pozastavil, a dal se slyšet, že hodlá založit novou diecézi co nejdříve a o Schaaffgotschovi se uvažuje jako o sídelním biskupovi.

Císařské rozhodnutí o založení českobudějovické diecéze v roce 1784

Rozhodnutí císaře o založení českobudějovického biskupství nese datum 18. dubna 1784. Stalo se tak formou dvorského dekretu. Přestože se arcibiskup Příchový poměrně rychle smířil s tím, že si císař prosadí svou, nechtěl přistoupit na to, aby finanční zátěž spojená s tímto podnikem ležela na něm – což byla představa prosazovaná státními úřady. Arcibiskup si nakonec své obhájil, takže kromě majetku farností, které měly přejít pod jurisdikci budoucího biskupa, mu zůstaly prakticky veškeré arcibiskupské majetky na území budoucí diecéze. Naopak plat budoucího biskupa (12 tisíc zlatých ročně), členů kapituly i úředníků biskupské konzistoře měly být již napořád vypláceny ze státních peněz, respektive z tzv. náboženského fondu. To vytvořilo i do budoucna situaci značné závislosti českobudějovické diecéze na státu, respektive na státní finanční podpoře. Neexistence dobrého hmotného zajištění diecéze měla v budoucnu velmi znesnadňovat realizaci jakýchkoli větších projektů.

Arcibiskup Příchový se vzdal oficiální listinou zvanou *Instrumentum cessionis* z 15. října 1784 budějovického, klatovského, prácheňského a klatovského kraje ve prospěch nově vznikajícího biskupství českobudějovického. Poté, co byl této listině udělen státní souhlas (*placetum regium*), byla zaslána jako žádost do Říma. Této žádosti papež Pius VI. vyhověl 13. prosince 1784, čímž dal prakticky najevo, že nebude stát budoucímu založení nové diecéze v cestě.

Mezitím bylo dáno dvorským dekretem z 25. října 1784 na vědomí císařské rozhodnutí v personálních a institucionálních otázkách budoucího biskupství: farní kostel sv. Mikuláše byl určen jako sídelní kostel biskupa. Budějovickému magistrátu, který měl patronátní právo nad farním kostelem sv. Mikuláše, mělo připadnout patronátní právo i nad katedrálním kostelem. Na základě Schaaffgotschových návrhů bylo určeno i složení katedrální kapituly a biskupské konzistoře. Katedrální

kapitula měla mít sedm členů: tři dignitáře (probošta, děkana a kustoda) a čtyři kanovníky. Městská rada získala právo vybírat a potvrzovat právě z těchto čtyř kanovníků městského duchovního správce – děkana, který byl zároveň farářem městské farnosti sv. Mikuláše.

Součástí jednání o zřízení českobudějovického biskupství byla i otázka biskupské rezidence. Již od konce roku 1783 se uvažovalo o tom, že by se jí měla stát budova zrušeného dominikánského kláštera. Protože adaptace prostor dominikánského

kláštera na biskupskou rezidenci by stála příliš mnoho peněz, byla dvorským dekretem z 31. října 1784 jako nová rezidence určena relativně moderní a reprezentativní budova piaristické koleje, která mohla po menších úpravách posloužit svému novému účelu. Piaristé obdrželi jako náhradu dominikánský klášter.

Události roku 1784 byly zakončeny formální žádostí císaře Josefa II. papeži o zřízení nového biskupství z 20. prosince. K tomu císař papeži ještě suše oznámil své rozhodnutí o uplatnění svého práva jmenovat nového českobudějovického biskupa. Teprve po tomto oznámení požádal o potvrzení nominace Schaaffgotscheho podle kanonického práva. Ještě oznámil, že jmenování kanovníků je vyhrazeno pouze jemu, císaři. Zavázal se k tomu, že biskup, členové kapituly i biskupská konzistoř budou trvale zaopatřeni státem z náboženského fondu.

Sacra Congregatio Consistorialis na to zareagovala tím, že zaslala Schaaffgotschovi 28. prosince 1784 zprávu o svém rozhodnutí, že církevní proces v záležitosti založení nového biskupství a posouzení vhodnosti císařem nominovaného biskupa se bude konat na vídeňské nunciatuře.

Papežské rozhodnutí o založení diecéze z roku 1785

Takzvaný informativní proces se konal na vídeňské nunciatuře 5. a 6. března 1785 za přítomnosti nuncia Garampiho a povolaných svědků. Pro římské úřady byl sepsán zevrubný popis diecéze z církevně-správního i náboženského hlediska, konstastováno bylo také finanční zajištění budoucích diecézních úřadů. Císařem jmenovaný biskup Schaaffgotsche byl pečlivě zvážen a po vyslechnutí důvěryhodných svědků shledán jako vhodným pro biskupský úřad. Českobudějovické biskupství bylo založeno bulou papeže Pia VI. *Cunctis ubique* 20. září 1785. Konfirmační bula, kterou papež Pius VI. potvrdil císařské jmenování Jana Prokopa Schaaffgotsche českobudějovickým biskupem, pochází z 26. září 1785. Ze stejného dne pocházely další papežské buly, kterými bylo oznámeno zřízení nového biskupství a Schaaffgotschovo jmenování diecéznímu kléru a obyvatelům diecéze. O den později

Obraz biskupa Schaaffgotsche v pokročilejším věku, autor neznámý; Zdroj: Obrazárna českobudějovických biskupů, Biskupství českobudějovické

Obraz biskupa Schaaffgotche, který byl v roce 1809 dekorován komandérským křížem Leopoldova řádu; Zdroj: Nesignovaný obraz se nachází ve sbírkách Jihočeského muzea.

byla vydána tzv. konsekrační bula, kterou papež povolil Schaaffgotschovi přijmout biskupské svěcení.

Schaaffgotsche byl vysvěcen 11. prosince 1785 ve svatovítské katedrále v Praze. Světitelem byl arcibiskup Příchovecký a jako asistenti byli přítomni pražský světící biskup Erasmus Dionýsius Krieger a olomoucký světící biskup Karel Godfried rytíř z Rosentálu.

Vznik českobudějovického biskupství ohlásil biskup Schaaffgotsche obyvatelům nové diecéze pastýřským listem z 1. ledna 1786. Nový biskup se v něm oficiálně představil své diecézi a informoval o začátku fungování diecézních úřadů. Potvrdil také všechny církevní zákony a všechna ustanovení arcibiskupa Příchoveckého a jeho předchůdců, která se týkala oblasti nově založené diecéze.

Slavnostní intronizace nového biskupa se konala v katedrálím chrámu sv. Mikuláše v Českých Budějovicích 26. února 1786. Její průběh byl českobudějovickým biskupstvím dopředu pečlivě naplánován a předběžně schválen státními úřady, posléze také zachycen v protokolu, jenž byl zaslán na zemské gubernium do Prahy. Pro věřící českobudějovické diecéze byla intronizace biskupa posledním viditelným krokem při zakládání biskupství.

Jak nová diecéze vypadala?

Nová diecéze měla necelých šest set tisíc obyvatel. O jejich duchovní potřeby se v čase založení diecéze staralo 330 diecézních a 39 řádových kněží působících celkem v 23 řeholních domech. Ženské řehole nepůsobily v diecézi žádné. Drtivá většina obyvatelstva se hlásila ke katolickému vyznání. Ačkoli v důsledku rozhodnutí panovníků Marie Terezie a Josefa II. došlo k významným proměnám v církevní správě, k nimž vedle zakládání nových farností a založení biskupství, patřilo také rušení některých klášterů i náboženských zvyklostí, přesto se náboženský profil obyvatelstva nijak zvlášť působením osvícenských reforem neproměnil – převládala u nich tradiční barokní zbožnost. Tak tomu mělo zůstat přes celé devatenácté století. Nepříliš výrazný vliv osvícenských reforem či osvícenských myšlenek jako takových na náboženský život zdejších obyvatel je možný přičíst skutečnosti, že jejich šíření bylo snazší spíše ve městech, zatímco na území nové diecéze žili lidé především na vesnicích a města nebyla příliš velká – vždyť samotné České Budějovice čítaly v roce založení biskupství 632 domů a 4 816 katolíků.

Epilog procesu založení biskupství v roce 1789

Intronizací nového biskupa ještě nebyl proces založení nového biskupství u konce. Zejména bylo potřeba dokončit některá sporná jednání týkající se majetkových a územních záležitostí s pražskou arcidiecézí a řezenskou diecézí. Formálně byl proces uzavřen až 18. ledna 1789, kdy císař Josef II. vydal zakládací listinu českobudějovického biskupství, ve které popsal proces vzniku biskupství a výsledky jednotlivých jednání. Opět zde zdůraznil, že založení diecéze bylo součástí jeho plánů, a také že právo jmenovat českobudějovické biskupy, které mu náleží po předcích, si i nadále vyhrazuje pro sebe a své nástupce. Tímto aktem bylo založení českobudějovické diecéze definitivně ukončeno.

Rudolf Svoboda

církevní historik, děkan Teologické fakulty JU, trvalý jáhen

Za Mikulášem do katedrály

Po druhé neděli adventní navštívilo přibližně 300 dětí z mateřských a základních škol v Českých Budějovicích katedrálu. Pastorační středisko pro ně připravilo program **Za Mikulášem do katedrály**. V hodinovém programu se mohly děti seznámit s historickou postavou biskupa Mikuláše, zamyslet se nad tím, proč jej uctíváme jako světce a v čem nám může být příkladem. Ale nejen toto bylo náplní programu. Děti si také mohly se svým pedagogickým doprovodem prohlédnout katedrálu, společně jsme pojmenovali některé předměty v tomto kostele, prohlédli jsme si obraz na hlavním oltáři a dokonce jsme nahlédli i do obou sakristií, kam se běžný návštěvník bohoslužeb nedostane. Děti se radovaly, že ve skříni jsou již připravené figurky betléma a také byly pozvány, aby se o vánočních svátcích přišly i se svými rodiči do katedrály podívat se na vystavený betlém.

Děti i jejich paní učitelky byly spokojené, ale to nejhlavnější je teprve čekalo. Ze sakristie (kde před tím děti byly) vyšel nečekaně sám sv. Mikuláš. Nejprve děti pozdravil ve své katedrále, pak je maličko vyzkoušel, jestli si něco z programu pamatují a pak jim dal jablíčko a malou skládanku o sobě.

Na závěr této zprávy bychom rádi poděkovali všem návštěvníkům katedrály za shovívavost a především panu Mgr. Štěpánu Hadačovi, který se i několikrát denně ujal role a představil se dětem jako sv. Mikuláš.

Za Pastorační středisko Martina Fürstová

Děti navštívily katedrálu v malých skupinách.

Foto: Petr Samec

BOŽÍ PROZŘETELNOST a zmatky doby

Foto: archiv Jaroslava Vokouna

Ve zmatcích a bouřích starověku hledali někteří přemýšliví jedinci útěchu v tvrzení, že ve světě přece jen v hloubi panuje nějaký rozumný řád. Tento řád je sice lhostejný a mnohdy krutý k osudu jednotlivce, ale svět jako celek je řízen dobře a rozumně.

Církev starověku měla pro tyto lidi radostnou zvěst: Není to neosobní řád přírody, co dobře řídí svět, ale je to osobní Bůh; člo-

věk není vydán na pospas nelítostnému osudu, ale Bůh, který řídí běh světa, myslí s láskou i na jednotlivého člověka. Bůh není loutkovodíč a my nejsme jeho loutky, naopak, dává nám darem možnost svobodně odpovědět na jeho lásku a raduje se z každého, kdo se k němu obrátí. Nikdo z nás ovšem není středem světa, ale Bůh vede svůj příběh ve světě, příběh svého světa a svého zvláštního lidu, a i já jsem pozván, abych se mohl v Kristu stát součástí tohoto příběhu.

Filosofické a teologické výklady o prozřetelnosti jsou mnohdy spleť; naštěstí evangelium je určeno maličkým, a všechno důležité lze zpravidla ukázat na jednoduchých podoběnstvích. To platí i pro náš výklad o Boží prozřetelnosti – komu to bude málo složité, může si to dohledat v objemných knihách.

Pro Tomáše Akvinského je podoběnstvím Boží prozíravé péče chování rodičů – neberou svým dětem svobodu, ale předvádí, co dítě udělá a postaví plot kolem studny, aby tam nespadlo. A samozřejmě dobrý rodič uvádí dítě i do situací, kde se může něčemu naučit a něco pochopit, rozvinout své nadání. A pak sice děti živí, ale už nekrmí.

Moderním podoběnstvím by mohla být třeba šachová partie, kde Bůh sice určitě vyhraje, ale jeho protivník svobodně volí tahy, nebo volejbalový zápas, kde nám přihraje na smeč nebo zpracuje míč, který jsme nedokázali vybrat my. Jeden německý cvičitel manažerů napsal knížku o Boží prozřetelnosti jako vzoru, jak má šéf úspěšně řídit podnik s pochopením pro své zaměstnance a jejich rozvoj. Pro mě je asi nejsilnějším podoběnstvím moderní vynález GPS: Bůh nám vybral nejlepší cestu, ale když z ní sjedeme, nezavrhne nás, ale najde nám novou nejlepší cestu. (A některé GPS v případě sjetí z cesty dokonce volají: Obrátte se!)

Boží prozřetelnou péči dosvědčují příběhy starozákonních patriarchů. Bůh směřuje jejich životní cesty, včetně jejich chyb a utrpení, k dobrému cíli. Celý Abrahámův příběh je toho dokladem, podobně jako příběh Jákobův. Vzorově je ale Boží vedení shrnuto Josefem v Egyptě: *„Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval našimu četný lid“* (Gen 50,20). Celý Starý zákon dosvědčuje, že Bůh dovede využít k dosažení svého cíle i naše chyby, a dokonce užívá jako nástroje i své nepřátele: Prorok Izajáš vidí, že Božím nástrojem jsou i Asýrie a Babylonie, třebaže se mu vzpírají. Kýrus svým neslýchaným vítězstvím nad Babylonií otevře Izraeli cestu na svobodu.

Nejpatrnější je Boží prozřetelnost v příběhu Ježíše Krista. Lidskými úklady i věrností Božího Syna je Boží příběh se světem veden k cíli spásy lidstva, a činy lidské svobody jen potvrzují to, co už předpověděli proroci. V příběhu Božího Syna ovšem vidíme, že Boží otcovská péče o jeho milované děti nás vede někdy i velmi bolestnými cestami, ba údolími smrti... Nezvěstujeme žádné bezbolestné a pohodlné křesťanství, které nic nestojí!

Teologii prozřetelnosti odpovídá spiritualita odevzdanosti do prozřetelnosti – hledání Boží vůle v tom, s čím se setkáváme a kdy se s tím setkáváme, přičemž víme, že Bůh má vždy v hloubi na zřeteli vlastní cíl stvoření, jímž je zjevení jeho dobroty, oslavení Božího Syna a věčná blaženost jeho vyvolených. K této spiritualitě patří vědomí, že *„všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí“* (Řím 8,28) – totiž i jejich neúspěchy, nemoci, dědičná zatížení, pomluvy a pronásledování všeho druhu. Důvěra v Boží prozřetelnou péči má podobu „odložení starostí“ – o jídlo, oděv, reputaci ve světě. Váš nebeský Otec přece ví, že ty věci potřebujete!

Někdy má ovšem tato zbožnost nezdravě pasivní podobu. Víra v Boží prozřetelnost však vede i k aktivnímu jednání. Především je to modlitba, o níž Tomáš Akvinský napsal, že je to naše účast na Božím řízení světa. Nechceme ovšem svou modlitbou měnit Boží vůli, ta je dobrá, modlíme se ve shodě s Boží vůlí. Tomáš si to představuje asi tak, že Bůh má své dary pro nás připravené už od věčnosti a rád nám je dává; je však také rád, když si o některé z nich jeho děti samy řeknou... Zřejmě nejpozoruhodnějším příkladem aktivní zbožnosti spolupracující s Boží prozřetelností byl v naší době P. Kentenich, který dokonce vypracoval i určité metody rozpoznávání Božího prozřetelného jednání ve světě.

prof. Mgr. Jaroslav Vokoun, Th.D.
Katedra filosofie a religionistiky TF JU

... abych přinášel chudým a opuštěným radostnou zvěst

Rozhovor s misionářem P. Güntherem Ecklbauerem, omi

Otče Günthere, od roku 1991 působíš jako misionář v České republice. Mohl bys krátce popsat cestu, která tě do Čech přivedla, a proč jsi tady už tak dlouho?

V létě 1989 (před věčnými sliby) jsem jasně rozlišoval a rozpoznal své misijní povolání a začal jsem bombardovat svého provinciála žádostmi, že chci jít na misie do Japonska nebo Číny (tam hledali tehdy dobrovolníky a už od mládí mne tyto země přitahovaly). Jenže v listopadu přišla sametová revoluce a tím i možnost znovu jít do Československa, odkud přišli v roce 1934 první obláti do Rakouska. Takže mne provinciál poprosil změnit své plány a touhy a posílit první skupinku oblátů v Kroměříži. I když jsem do posledního dne mého odjezdu na Moravu doufal v nějaký zázrak, že bych se na konec přece jen dostal na Dálný východ, cítil jsem se zde od samého začátku dobře a dodnes vnímám Českou republiku jako svůj domov.

Z této „domovské misie“ jsi pocítil touhu odejít do muslimské země. Co tě k tomu vedlo?

Vstoupil jsem k oblátům, abych přinášel chudým a opuštěným radostnou zvěst (Lk 4,18 bylo heslo našeho zakladatele sv. Evžena de Mazenod), a to mi nějak ve farní pastoraaci ve Střední Evropě chybělo. Pak nastalo 11. září 2001 s atentáty v Americe a „náhodou“ ten samý den začal můj sabatický rok, který jsem strávil v Německu v Gelsenkirchenu, ve městě s větším procentem muslimů, a v Jeruzalémě v muslimské čtvrti. Tak se rodila touha lépe poznávat muslimský svět a zároveň podporovat křesťanskou menšinu... A 2 roky poté jsem se na Klokotech setkal s pákistánským oblátem a najednou se mi touha sloužit chudým a touha žít v muslimské zemi spojila...

Mohl bys představit pákistánskou oblátskou misii v Pákistánu?

Ta se od doby, kdy jsem tam působil, dost změnila. Tehdy jsme byli skoro samí cizinci, hlavně ze Srí Lanky, ale i z Polska, Kanady, Indonésie, a jen 3 pákistánští kněží obláti. Ale dnes jsou tam už jen misionáři ze Srí Lanky a samí domorodí mladí obláti. Tehdy věnovali obláti velkou energii vybudování diecéze v Květě v provincii Belúčistán a skoro všichni kněží tam byli obláti (včetně biskupa). Dnes je tam také dost diecézních kněží a příští biskup pravděpodobně už nebude oblát. Také máme v Pákistánu už druhou velkou farnost v poušti, tentokrát na indické hranici, a přebíráme další farnosti, které se hodí k našemu charizmatu: buď na chudých okrajích velkoměst anebo na venkově na místech, kde jsou křesťané zvláště chudí či v opovržení.

Kdo byli lidé, ke kterým jsi byl poslán?

Tito lidé pocházeli z kasty nedotknutelných, u kterých začala v osmdesátých letech devatenáctého století velmi úspěšná misie vlámských kapucínů. Proto mají většinou velmi tmavou pleť. Přišli sem, do pouštní oblasti Derekabád, z různých koutů Pákistánu v sedmdesátých letech minulého století, aby zde

zúrodnili poušť a tím získali vlastní půdu. Živí se jako drobní rolníci anebo – když nemají vlastní půdu – jako nádeníci.

Co obnáší práce misionáře v takovéto oblasti, případně práce misionáře v chudé zemi obecně?

Na jedné straně je to normální pastorační práce, která spočívá v pastoračních návštěvách, v různých společenstvích, ve slavení svátostí a provádění pohřbů. I když také toto je jiné než u nás: odehrává se to v jiných klimatických podmínkách a při dalekých cestách a s ohledem na místní kulturu: např. svatby trvaly hodiny a hodiny, už jen kvůli nekonečnému čekání, a zabíraly často celý den, když se odehrály ve vzdálených vesnicích. A pohřby byly někdy srdcervoucí kvůli plačkám, ale někdy i kvůli situacím rodin, které náhle opustila matka anebo otec živitel. Na druhé straně je tu mnoho činností, s kterými se u nás v Česku nesetkáme: vedení škol, zemědělství, ale i – jako v našem případě – vedení procesů o půdu a jiné aktivity pro ochranu našich křesťanů a jejich lidských práv.

Zůstal jsi na misii poměrně dlouho, bylo to tvoje rozhodnutí, protože sis tuto zemi oblíbil, nebo za tebe rozhodli představení?

Oblíbil jsem si tuto zemi a její lidi a představení tomu byli rádi. Vzpomínám si na rozhovor s představeným na konci dvouleté zkušební doby, kdy se mělo rozhodnout, jestli zůstanu, nebo ne. Tento představený mne poslal rok předtím do pouštní farnosti, aby zacpal díru, která tam vznikla, a jistě si uvědomoval, jak to pro mě bylo těžké a že mi svěřil příliš brzy až moc velké sousto. Na začátku byl dost nervózní, zřejmě proto, že očekával, že toho mám už dost, a nevěděl koho tam dát místo mne. Když zjistil, že tam chci zůstat, zjevně se uvolnil a rozveselil...

Odcházel jsi do cizí země určitě s nějakými očekáváními. Co se naplnilo a co bylo úplně jinak?

Naplnila se moje touha žít s nejchudšími. Dokonce byla moje očekávání překonána: už jako student jsem našeho provinci-

ála slyšel vyprávět o Derekabádu, a byl jsem nadšený. Potom jsem jednou četl o této misii článek a nějak mne to velmi oslovilo. Během prvních týdnů v Pákistánu mi ukázali všechny naše misie a nejvíc jsem se zamiloval právě do Derekabádu, a sice od prvního okamžiku. Ale nikdy bych si sám od sebe netroufl chtít jít do takové výjimečné a věhlasné misie.

Co bylo jinak? Na jedné straně bylo bolestné, že jsem nestačil na požadavky takové misie, protože mi chyběly jak zkušenosti, tak i praktické schopnosti, abych dobře zvládl nečekané úkoly, o kterých jsem mluvil výše. Ale s tím jsem i trochu počítal. Horší bylo, že jsem toužil být jedním z nich, být chudým nablízku, ale propast mezi námi byla přes všechnu blízkost při návštěvách v posledních koutcích pouště vždy velká: barva pleti, která mi dávala vyčnívat, moje zajištěnost, moje velké terénní auto, i jejich očekávání a jejich přílišný respekt.

Proměnil se tvůj pohled po této šestileté zkušenosti? Co bys chtěl zmínit jako zkušenost pro nás Evropany?

Pochopil jsem tam ještě jasněji něco, co pro mne bylo už při mém prvním pobytu v Česku záležitostí srdce: roli blízkosti k lidem, důležitost bližšího kontaktu s lidmi a návštěvy u nich doma. Pastore v Pákistánu na to klade velký důraz. Farníci očekávají, aby je kněz či katechista jednou za čas navštívil a modlil se s nimi.

Žiješ po návratu do Čech jinak než předtím? Chybí ti Pákistán? Chtěl by ses znovu vrátit?

Toto je snad nejtěžší otázka.... To jediné, co je hned vidět, že vždy mám co vyprávět... anebo že asi víc šetřím vodou. Ale jsou věci, které se nedají vyjádřit nebo postřehnout: zkušenost pouště, zkušenost života s chudými lidmi něco v člověku zanechává. Byla to obrovská zkušenost, která mi dala určitý nadhled ohledně života a problémů, že věci se mohou řešit jinak než zde v Evropě a že je to přesto dobře. Jistě jsem získal i sebedůvěru, že jsem dokázal někde vytrvat v náročných podmínkách.

Ale je tam ještě něco, co je mnohem hlubší: měl jsem možnost žít naplno oblátské charisma, aspoň onen aspekt, kvůli kterému jsem do našeho společenství vstoupil. To naplnilo mou duši, kterou Pán právě pro žití tohoto charismatu uzpůsobil: prostě mi dal do srdce touhu být nablízko nejposlednějším. Dal mi to zakusit a dal mi poznat mé hranice, tím pádem jsem

P. Günther Ecklbauer, omi

Pochází z Lince v Horním Rakousku. V Linci studoval v letech 1982–1990. K oblátům vstoupil již v roce 1984 (pre-noviciát v Linci 1984–85, noviciát v Hünfeldu u Fuldy (Německo) 1985–86, jáhenská praxe v Linci 1990–91, kněžské svěcení v Kroměříži 1992). V roce 1991 přišel posílit misii oblátů v Kroměříži. Sabatický rok strávil 2001–02 v Gelsenkirchenu a v Jeruzalémě. V letech 2002–05 působil v Táboře a okolí. České veřejnosti je známý díky svému šestiletému působení v Pákistánu v letech 2006–12. V období 2012–14 sbíral zkušenost u Malých bratří Ježíšových v Libanonu a v Egyptě. Od začátku roku 2015 vykonává farní a vězeňskou pastoreci v Plasích (Plzeň-sever).

dosáhl určitého pokoje, takže nebudu stále vymýšlet a snít o věcech, na které nemám. Pomohlo mi to totiž odložit své plány a přijmout celým srdcem místo, kam mě Bůh postavil, to je Česko, protože mně to při mých možnostech a schopnostech stejně nejvíc sedí.

Pákistán mi samozřejmě trochu chybí, zároveň vím, že bylo dobré pro mě i druhé, že jsem odešel. Je tam dost mladých a schopných pákistánských oblátů. Sice mi nyní představený oblát, který mne tehdy v prvním roce v Pákistánu doprovázel jako mladý jáhen při bohoslužbách, řekl, že bych už nemusel vést misijní stanici, ale že by přítomnost staršího obláta mezi tolika mladými přivítal. Kdyby mě tam představení poslali, šel bych rád, a stále se urdsky nějak domluvím, ale nemyslím si, že by mne tam opravdu potřebovali.

Co mi opravdu chybí, je kontakt s nejpouštěnějšími. Proto mi Pán nyní přihrál službu vězeňského kaplana (na částečný úvazek – 12 hodin týdně).

Ještě stále udržuješ některé kontakty a přátelství?

Ano. Hlavně přes WhatsApp a Messenger, protože jsou mezi Pákistánci velmi oblíbené. Jsem v kontaktu s některými spolubratry, kteří tam pracovali či ještě jsou, i s bývalými farníky. Například dnes ráno mi jako první čtyři zprávy přišla jedna z Indonésie, druhá z Pákistánu, třetí ze Srí Lanky a poslední z Čech.

Kdybychom mluvili o Pákistánu jako o misijní zemi, co je její bolestí? Máme možnost lidem, které jsi měl/máš rád, i my nějak pomoci?

Bolestí a potřeb je hodně. Největší bolestí asi vždy je, že se nám tak málo daří žít evangelium, a tím pádem se málo daří i předávat evangelium tak, aby životy proměňovalo. Evangelium je o Boží lásce k člověku, která se vtělila a projevuje v Kristu, a vždy také o důstojnosti Božího dítěte, která je ohrožena zvenku i zevnitř. Křesťané v Pákistánu jsou opovrhovanou a odstrkovanou menšinou, a to nejen kvůli náboženství, nýbrž i kvůli svému původu z nejnižší kasty. A proto se i často usadí v hlavě a v srdci našich křesťanů rezignace a fatalistická men-

Návštěva lidí v různých vesnicích sblíží misionáře s jeho farníky

Foto: archiv OMI

Chudí muslimové u svého deštěm poškozeného domku (povodně a monzunové deště 2010)

talita, vůbec se nesnaží dostat se ze své pozice na konci společenského žebříčku. Ze slabého vědomí důstojnosti vlastní i druhých také vyplývá i řada dalších neduhů jako malicherné konflikty (jak říká přísloví mezi muslimy, které se v urdštině rýmuje: *Kde jsou křesťané, tam jsou hádky*). Přesto jsou to lidé jak na pohled, tak i vnitřně velmi krásní. Jsou vystaveni drsnému podnebí, nemocem bez zdravotního nebo sociálního pojištění, mnoha nespravedlnostem, ale dokážou se radovat a slavit, věřit a doufat, odevzdat se do Božích rukou.

Jak my jim tady můžeme pomoci, to je podpora škol, ale také pomoc v případě nějakých katastrof, aby se znovu mohli postavit na vlastní nohy. Jako např. teď, když mimořádně silné monzunové deště (nejsilnější za posledních 90 let!) zničily všechny hliněné domky a zima se blíží. Bydlení je prostě základ a lidé nemají rezervy, z kterých by mohli čerpat. Až další úroda příští rok jim přinese další peníze...

Je vůbec nějaká forma pomoci, která je rozvojová a dlouhodobá, která pouze nezalepí jednu mezeru vedle mnoha dalších?

Jistě jedna z nejúčinnějších forem pomoci je – jak jsem se o tom už zmínil – podpora farních škol a vůbec vzdělání. Dává to lidem sebevědomí i rozhled. Když člověk něco umí, je ve vážnosti i v muslimské společnosti a má možnost si vydělávat a být samostatný. Proto o. Temsey Croos OMI, zakladatel misie Derekabád, vždy zdůrazňoval, že „*Předu vám mohou zase vzít, vzdělání nikoli.*“ I v materiální rozvojové pomoci nepodporoval tolik jednotlivce, nýbrž usiloval o to, aby všichni mohli stát na vlastních nohou, např. tím, že všem obstaral vodní čerpadlo, aby mohli zavlažovat svá pole. Naše školy jsou také místem, kde můžeme dětem předávat víru a učit je základy, aby mohly jednou vydávat svědectví Kristu jak slovem, tak i životem a radostnou důvěrou v Boha.

*Ptala se Hana Koukalová,
Diecézní ředitelka Papežských misijních děl*

**Křesťanům v pouštní oblasti Derekabád i dalším
oblátským misím můžete pomoci darem
zaslaným na účet Papežských misijních děl, č. ú.:**

72 540 444/2700 VS 40 (Pákistán)

Pro aktuální pomoc Korona VS 19 Pákistán

PALLIUM, tradiční, a přesto současná insignie

Památku sv. Anežky Římské, mladé dívky – mučednice, vzpomínáme 21. ledna. Jméno odvozené od latinského Agnus – beránek, symbolu Krista, velikonoční oběti a v případě sv. Anežky i panenské nevinnosti. Podle tradice, zachovávané od roku 1644, požehná v tento den generální opat lateránských kanovníků v římské bazilice sv. Anežky za hradbami dva beránky, zakoupené za tím účelem trapistickými mnichy z opatství Tre Fontane. Opět jde o dodržování staré římské tradice, neboť to byli v minulosti právě trapisté, kteří beránky na svých pozemcích vypěstovali. Aby bylo o beránky dobře postaráno a byli připraveni na svůj velký den 21. ledna, jsou svěření sestrám Kongregace svaté rodiny z Nazaretu, a chování v jejich kláštere v římském Zatiběří. Poté jsou beránci převezeni do apoštolského paláce, kde jim požehná Svátý Otec, aby byli nakonec předáni do péče benediktinským řeholnicím z kláštera svaté Cecílie v Trastevere (Zatiběří). Beránci tak doslova putují od jedné panny a mučednice, svaté Anežky, ke druhé, svaté Cecílii. V úterý před Velikonocemi jsou ostříháni.

Foto: P. Gabriel Rijad Mulamuhic

Pallium, které teď používá papež František a arcibiskupové metropolitě.

Foto: archiv ČBK

Svatý Otec papež Benedikt XVI. s palliem při své návštěvě ČR v září 2009.

Z vlny jsou utkány pruhy v tkalcovské dílně města Macerata v provincii Marche. Hotové pruhy se vrací řeholnicím do kláštera svatě Cecílie v Trastevere, aby z nich ušily arcibiskupská *pallia*. O svátku narození svatého Jana Křtitele 24. června, jsou ve Vatikánu předána Svatému Otci. Toto datum má symbolický význam. Sv. Jan Křtitel ukázal na Krista zvoláním: „Hle, Beránek Boží“ (Jan 1,29). Následně, o vigílii slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla 28. června, jsou *pallia* požehnána a uložena do schrány nad hrobem svatého Petra. Druhého dne, při vlastní slavnosti obou apoštolských knížat, jsou doslova sřazena z těla svatého Petra a předána novým arcibiskupům – metropolitům.

Latinský termín *pallium* značí plášť. Svatý Isidor ze Sevilly (560–636) odvozoval jeho původ od latinských slov *pellis* – kůže, nebo *palla* – látkový potah. Základním materiálem pro *pallium* dnešní doby je bílý pruh z ovčí vlny (v šíři zhruba 5 cm) se šesti černými křížky z černého hedvábí. Z něho je vytvořen kruh (na němž jsou křížky čtyři), ze kterého v předu a vzadu vybíhají ještě dva krátké pruhy z vlny (ozdobené jedním křížkem), zakončené dvěma černými jazýčky s kovovou zátěžovou vložkou. Horní křížky se propichují ozdobnými kovovými jehlicemi.

Pallium nevyhlíželo vždy tak, jak je známe dnes. V průběhu dějin odrážela použitá forma jeho význam jako symbolu duchovní moci. Do dnešních dnů představuje nejvyšší stupeň pastýřského úřadu v církvi. Plné právo užívat *pallium* má tak pouze papež. Kromě papeže, však *pallium* nosí také arcibiskupové – metropolité, pro něž je odznakem jurisdikce, věrnosti papeži a zvláštním výrazem jednoty s nástupcem apoštola Petra. Církvní tradice pokládá *pallium* za náhradu pláště svatého Petra. Ve Starém zákoně dostal prorok Elizeus plášť proroka Eliáše, svatý Atanáš nosil plášť svatého Pavla poustevníka, biskupové alexandrijští používali plášť nazývaný „*pallium svatého Marka*“, jeruzalémská uctívali plášť svatého Jakuba.

Nejstarší verze *pallia* odpovídala zhruba formě, kterou použil papež sv. Jan Pavel II., když 25. prosince 1999 otevíral svatou bránu ve svatopetrské bazilice Vatikánu, aby tak zahájil jubilejní svatý rok. Papežem použitý tvar insignie souvisel s návratem k prvotní formě liturgických rouch po II. Vatikánském

Foto: Tomáš Ježek / Člověk a víra

J.Em. Dominik kardinál Duka s palliem, které přijal od papeže Benedikta XVI. dne 29. června 2010.

koncilu. Moderní liturgická roucha tak nabrala větší rozměr než dosud používaná roucha barokní. *Pallium* si však neustále uchovávalo svůj renesanční tvar, avšak menších rozměrů. V případě papeže, nejvyššího velekněze, bylo rozhodnuto vrátit se k prvotní formě *pallia* jako insignie vystihující lépe podstatu pastýřského úřadu a vycházející z Ježíšových slov k Petrovi: „*Pas mé ovce!*“ (Jan 21,17). Vlnitý bílý pruh *pallia* o celkové délce 2,60 m splývá volně z levého ramene po ornátu, ozdobený pěti červenými křížky. Z nich tři v horní části jsou propíchnuté ozdobnými kovovými jehlicemi. Tento typ *pallia* přijal při své inauguraci 24. dubna 2005 papež Benedikt XVI. *Pallium* zde představuje ovci, kterou si starostlivý pastýř bere na své levé rameno. Kříže představují rány Krista a jehlice hřeby, kterými byl přibit na kříži. Je zde obrazně vyjádřen přímý poukaz na pastýře, který pokládá za ovce svůj život. Papež Benedikt XVI. se pak 29. června 2008 vrátil k renesanční – menší formě *pallia*, kdy šest křížů na něm bylo červených s černými jazýčky ve předu a vzadu. Tento typ *pallia* byl pak předán dne 13. března 2013 i papeži Františkovi při uvedení do úřadu. Svatý otec jej nosil do 29. června 2014, kdy se opět vrátil k formě a velikosti, kterou v současnosti používají arcibiskupové – metropolité.

Od 4. století po Kr. užívali *pallium* pouze papežové. Od 6. století udíleli papežové právo *pallia* biskupům významných měst, aby zdůraznili jejich prioritní postavení a jurisdikci. V tomto jednání můžeme spatřovat začátek budování hierarchického řádu církve. Např. v roce 523 obdržel *pallium* biskup v Arles, který byl ustanoven vikářem papeže pro Galii. Díky reformě svatého Bonifáce se ustálilo předávání *pallia* metropolitům ve Francii a Německu. Papež Pavel VI. v roce 1978 upravil právo na nošení *pallia* a přiznal jej arcibiskupům – metropolitům a latinskému patriarchovi Jeruzaléma. Aby tak deklarovali význam *pallia* jako symbolu spojení jednotlivých metropolí se Svatým stolcem, papežové dosud udíleli *pallia* novým metropolitům osobně o slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla. Současný papež František rozhodl s platností od 29. června 2015, že *pallia* se budou předávat nově jmenovaným arcibiskupům – metropolitům prostřednictvím apoštolských nunciů.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhlič, O.Cr., Ph.D.

KDYŽ ŽIJEME EVANGELIUM...

SLOVO ŽIVOTA

Chiara Lubichová | Slovo života z prosince 1991
Upravilo Centrum Chlapci a děvčata za jednotu

**Pravá Boží láska
nespočívá u pěkných slovech,
myšlenkách a pocitech,
ale ve skutečné poslušnosti
jeho přikázání**

**Toto slovo je jedno z těch, které
ještě více zdůrazňuje
evangelijní hledisko
‘jít proti proudu’,**

**protože je v rozporu s našimi
hluboce zakořeněnými sklony: hledat
svoji ušliti, jít za svými instinkty, za
svými pocity.**

Toto Slovo nám nabízí
užklad Ježíšova života,
pomáhá nám pochopit
jeho nehlubší stránku a
ukazuje ZLATOU NIT, která
spojuje všechny etapy jeho
pozemského života:
dětství, skrytý život,
pokusení, veřejnou
činnost až po smrt na
kříži...

**«Tady jsem,
abych plnil
tvou vůli.»**

(Žid 10,9)

ZKUŠENOST ZE SVĚTA

Chodím do školy, která je daleko od
domova. První čtyři roky jsem uždýcky
chodila s bratrem nebo sestrou a to mi
dělalo velkou radost, protože jsem měla
vedle sebe někoho z naší rodiny. Ale u
pátém ročníku jsem zůstala sama a
cítila jsem rodinu strašně daleko. Bylo
mi moc smutno a z ničeho jsem neměla
radost.

Když jsme s ostatními rozjímali Slovo
života: “ZDE JSEM, ABYCH KONAL TVOU
VŮLI”, pochopila jsem, že mě Bůh postavil
do této situace, abych mohla poznat, že
každý bližní udele mě je

**«ŽITÍM TOHOTO
SLOVA SE PUSTÍME
DO BOŽSKÉHO
DOBRODRŽTÍ»**

**U každém okamžiku,
u každé situaci se Ježíš
snažil o jedinou věc:**

**splnit
ušliti Boha Otce,
který je Láska.**

**Nejdůležitější je
už neplnit
naši ušliti,
ale ušliti Boží;
dokázat říci ne sami sobě,
abychom řekli ano Jemu.**

darem a abych i já byla darem pro druhé, tím že je
budu mít ráda, jako by oni byli mým bratrem nebo
sestrou.

Řekla jsem tedy ‘ne’ svému sobectví a řekla jsem
‘ano’ Ježíši. Začala jsem konkrétně mít ráda
každého, koho jsem potkala ve škole.

Cítila jsem se osuobená od tíhy, kterou jsem
pocítovala a prožívala jsem nesmírnou radost u srdci.

Nebyla jsem už smutná, ani
jsem necítila, že by mi
chyběla rodina, protože jsem
objevila, že ve škole mám
mnohem ušliti rodinu.

(F. Cameroun)

Vždy zůstat v Boží lásce

**„Zústaňte v mé lásce,
a ponesete hojné ovoce.“
(srov. Jan 15,5–9)**

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Na Zelený čtvrtek
Ježíš se svými přáteli krácel
z Jeruzaléma do Olivové zahrady.

Šli dolů z kopce po velkých kamenných schodech. Ježíš se modlil a prosil svého Otce o dar jednoty pro své učedníky a pro nás všechny (viz Jan 17:21).

Přestože jsou všichni lidé Božími dětmi, a tedy bratři a sestry, vždycky mezi námi existovaly rozdíly. Musíme Bohu důvěřovat a neustále ho prosit o dar jednoty.

**V naší zemi se lidé připravují na volby,
a tak se často hádají a přou se
mezi sebou o kandidáty.**

My Gen 4 jsme se rozhodli společně se modlit za pokojné volby, a tak jsme se po dobu jednoho týdne každý den v 18 hodin scházeli, abychom se v jednotě modlili.

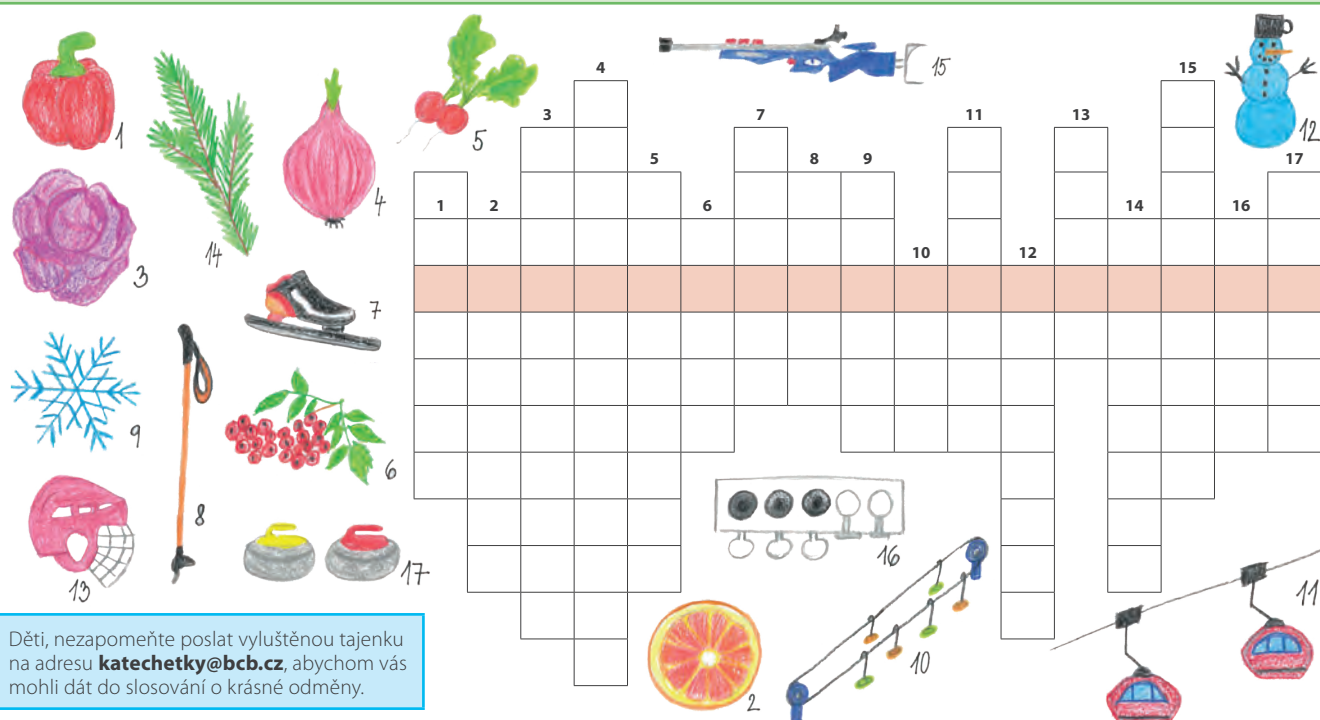

**Modlili jsme se také doma. Cítili jsme
v srdcích velkou lásku a také radost,
že pomáháme naší zemi.**

(Paulette – Afrika)

Zůstaňte v mé lásce, a ponesete hojné ovoce. (Jan 15, 5-9)

Zůstaňte v mé lásce, a poneseíte hojné ovoce. (Jan 15, 5-9) Apoštol Jan nám říká, že když budeme spojeni s Kristem v lásce, dostaneme sílu konat dobro. Budeme slyšet Boží....., které nás správným (viz tajenka – správně doplň). Poznáme, co je dobré a co je špatné.

Děti, nezapomeňte poslat vylustěnou tajenku na adresu **katechetky@bcb.cz**, abychom vás mohli dát do slosování o krásné odměny.

„Požehnaný ležák“ i letos pomůže charitě

I přes pandemická omezení se během uplynulého Adventu podařilo zrealizovat prodej „Požehnaného ležáku“ ve stánku u katedrály sv. Mikuláše. „Požehnaný ležák“ z letošní várky byl, jako již tradičně, zaslán také Svatému Otci papeži Františkovi.

Foto: Petr Samec

Přípitek „Požehnaným ležákem“. Zleva: J. Kohout, P. Dvořák, J. Svoboda a Mons. V. Kročil.

Láhev „Požehnaného ležáku“ pro Svatého Otce papeže Františka.
V krabici je přiložen osobní dopis ředitele Budějovického Budvaru v latině.

Prodej „Požehnaného ležáku“ slouží k získání finančních prostředků pro dobročinné účely za aktivní účasti široké veřejnosti. Celou tržbu (tedy 40,- Kč za každý prodaný pülitr) věnuje Budějovický Budvar Diecézní charitě České Budějovice.

„Požehnaný ležák“ je uvařen podle stejné receptury, jako světlý ležák značky Budweiser Budvar, tedy z hlávkového žateckého chmele, světlého moravského sladu a vody z artéských studní. Ležák Budweiser Budvar patří mezi nejznámější produkty z Českých Budějovic na světě: vyváží se do 80 zemí a na celkovém exportu českého piva se podílí asi jednou pětinou.

„Požehnaný ležák“ požehnal Otec biskup Vlastimil Kročil loni 11. září přímo ve varně Budějovického Budvaru. Z této zvlášť-

ní várky bylo naplněno 4000 pülitrových lahví, které mohly během celé adventního období lidé kupovat ve stánku u katedrály sv. Mikuláše. Požehnaným pivem bylo naplněno i několik desítek sudů určených k prodeji ve stánku u katedrály. Kvůli zákazu konzumace alkoholu na veřejnosti však byl první sud „Požehnaného ležáku“ slavnostně naražen až 4. prosince. Symbolického zahájení se zúčastnili Jiří Svoboda, primátor města České Budějovice, Petr Dvořák, ředitel Budějovického Budvaru, Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice a Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický.

„Požehnaný ležák“ je společným dílem pivovaru Budějovický Budvar a Biskupství českobudějovického s významnou podporou Statutárního města České Budějovice a Velvyslanectví ČR při Svatém stolci. Letos se uskutečnil již čtvrtý ročník. V uplynulých letech se díky zájmu mnoha dobrých lidí podařilo na charitativní účely získat celkem 460 tisíc Kč. Konečné výsledky za Advent 2020 nebyly v době uzávěrky tohoto vydání ještě známy. Děkujeme všem, kteří si „Požehnaný ležák“ zakoupili!

Petr Samec

Řekli při naražení prvního sudu 4. 12.2020:

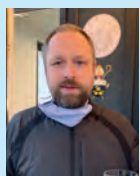
Petr Dvořák,
ředitel Budějovického Budvaru:

„Požehnaný ležák už je pro nás milou předvánoční tradicí. Jsem rád, že v ní i letos můžeme pokračovat. Loni jsme na dobročinné účely věnovali 240 tisíc korun. Doufám, že částka bude letos minimálně podobně vysoká.“

Jiří Svoboda,
primátor města České Budějovice

„Do dobročinného projektu se město zapojuje pravidelně, letos to bude už po čtvrté. Peníze za prodej požehnaného ležáku, který uvařili v Budějovickém Budvaru, směřují do diecézní charity. Ta z největší část věnuje dobrovolníkům, kterých tam v současné době pracuje 128. Loni tak třeba mohla, právě díky podpoře veřejnosti, uspořádat letní tábor pro děti ze sociálně slabých rodin, které by se jinak pravděpodobně nikam nedostaly. Osobně si všech dobrovolníků velice vážím. Sluší se poděkovat také těm, kteří prodej požehnaného piva organizují, tedy Budějovickému Budvaru i Biskupství česko-budějovickému. Požehnaný ležák z letošní várky ochutná, jak už se stalo pěknou tradicí, také Svatý Otec papež František. Zástupci biskupství, pivovaru, města a charity mu ji ale kvůli pandemii koronaviru nemohou předat osobně, snad až příští rok...Věřím, že tento smysluplný charitativní projekt i letos dobří lidé podpoří.“

Jiří Kohout,
ředitel Diecézní charity
České Budějovice

„Jsme rádi, že tato spolupráce s Budějovickým Budvarem pokračuje a povedlo se prodej piva uskutečnit i přes letošní složitou epidemiologickou situaci. O to více nás to těší právě teď, když finance na podporu naší činnosti, nejen v oblasti dobrovolnictví, potřebujeme mnohem více. V tuto chvíli Dobrovolnické centrum Diecézní charity České Budějovice eviduje rekordní počet dobrovolníků, celkem 128, vloni touto dobou jich bylo zhruba 100, což byl tehdy také rekord. Požehnaný ležák do lahví tentokrát nemohli balit dobrovolníci. Letošní Požehnaný ležák je tak něčím jiný, ale má stejně dobrý účel a úmysl jako v předchozích letech.“

Mons. Vlastimil Kročil,
biskup česko-budějovický

„Jsem velmi rád, že po mírném uvolnění vládních nařízení můžeme opět obnovit charitativní projekt „Požehnaný ležák“. Vstřícný postoj vedení města a Budějovického Budvaru opět umožní diecézní Charitě pokračovat v projektech zaměřených na ty nejpotřebnější, zvláště v tomto období pandemie. Věřím, že se po překonání všech současných překážek podaří vykonat dobré dílo.“

REINSTALACE relikvie bl. Karla I.

Sluncový relikviář bl. Karla I.; Foto: archiv Modlitební ligy císaře Karla za mír mezi národy

Dne 21. listopadu 2020, ve výroční den nástupu bl. císaře a krále Karla I. Rakouského na trůn, byla v tichosti reinstalována jeho relikvie v opraveném a znovuotevřeném poutním chrámu Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi. Ostatek blahoslaveného českého krále je nyní umístěn na hlavním oltáři ve sluncovém relikviáři, zavěšeném pod císařskou korunou nad svatostánkem mezi dvěma anděly. Český král Karel tak je opět doma ve svém městě, v blízkosti uctívaného Palladia země české.

Relikviář je dílem předního výtvarníka a šperkaře Jiřího Urbana z Turnova. Byl zhotoven tradičním způsobem z ryzího stříbra, je pozlacený a na reversu ozdobený velkým českým granátem. Relikvii bl. Karla ve Staré Boleslavi doplní v průběhu jara 2021 také jeho nový portrét, který pro *Modlitební ligu císaře Karla za mír mezi národy* vytvořil akademický malíř Jiří Rychtářík (mimo jiné portrétista pražských arcibiskupů). Obraz bude do presbytáře chrámu umístěn a požehnan při mši sv., kterou bude celebrovat J. Ex. papežský nuncius Mons. Daniel Charles Balvo. Termín této mše bude včas oznámen. *Modlitební liga císaře Karla za mír mezi národy* děkuje za podporu a spolupráci staroboleslavské Kapitule sv. Kosmy Damiána.

Loni 17. srpna byl v česko-budějovické katedrále sv. Mikuláše slavnostně instalován relikviář bl. Karla I. zhotovený Pavlem Sršněm podle výtvarného návrhu děkana Katedrální kapituly u sv. Mikuláše P. Dr. Zdeňka Mareše, Th.D. Více informací o obřadu najdete v zářijovém vydání Setkání.

Petr Samec

Mgr. Milan Pokorný, „venkovský učitel“

V pořadí druhé číslo časopisu Setkání ze 6. února 2007 přineslo na titulní stránce úvodní článek „**Rozloučení s přítelem**“. Autor příspěvku, tehdejší generální vikář českobudějovické diecése, v něm čtenářům oznamoval odchod osvědčeného příspěvovatele a regionálního historika Mgr. Milana Pokorného ze Sušice, který zemřel 17. ledna 2007. Publikační činnost z oblasti regionální historie je drobná, mravenčí práce, ovšem velice záslužná. Uchovává vzpomínky na lidi a okamžiky, které by jinak zůstaly ve stínu velkých historických událostí nebo zcela upadly v zapomenutí. Pro celkový obraz doby jsou nezastupitelné a tvoří jeden ze základních pramenů poznání. Adolf Pintřil o svém příteli napsal, že „nejvíce si cenil svých povídek ze života šumavských cirkusáků“. Kdo o nich a o jejich práci dnes obecně ví? Právě dílo regionálního historika, spisovatele, a především šumavského pana učitele nám je a mnoho dalšího připomíná.

– red –

Milan Pokorný (1. 9. 1942–17. 1. 2007) byl významný Sušičan novodobé historie. Učitel, regionální historik, velký znalec a milovník Šumavy. Celý život zasvětil zkoumání a objevování historie sušického regionu a Šumavy.

Cenné poznatky, které při studiu a bádání získal, rád předával dál prostřednictvím velkého množství článků, ale i v několika desítkách knih a v obecních kronikách. Byl jedním z iniciátorů a účastníků odkrytí a průzkumu hrobky rodu Lamberků v Nezamyslicích, které proběhlo opakovaně v letech

1977–1987. Kolem roku 1978 začal společně s několika přáteli ze Sušice a z Podmokel pořádat pravidelné silvestrovské pochody na keltské hradiště Sedlo u Albrechtic. Při výšlapech se zrodila myšlenka na postavení rozhledny na Sedle. Silvestrovské pochody jsou v dnešní době již vyhlášené a s hojnou účastí. Po roce 1989 si Milan Pokorný splnil životní sen. Mohl se konečně vydat na návštěvu k našim bavorským sousedům a začít mapovat zakázaný vojenský prostor Dobrá Voda u Hartmanic a zaniklé šumavské vesnice na Hartmanicku a Kašperskohorsku. Připadal si v tu dobu jako skutečný pionýr – objevitel, protože vstupoval do neprozkoumaného území, do panenské přírody plné ukrytých šumavských krás, ale i do nebezpečného terénu plného nevybuhlé munice. Nemusel jezdit objevovat do dalekých končin Egypta či Amazonie, k prožití skutečného dobrodružství mu stačila oblast vzdálená pouhých 30 km od rodného domu. V té době rovněž navázal a udržoval živý kontakt s bývalými německými usedlíky a jejich potomky, s pamětníky německého odsunu.

Milan Pokorný a Jan Brodil v roce 2002

Milan Pokorný po absolvování Střední pedagogické školy vystudoval Pedagogickou fakultu v Plzni, obor čeština – dějepis. Jako pedagog působil na školách v Kašperských Horách, Dlouhé Vsi, Rabí a v Petrovích u Sušice. Vedl přírodovědné a historické kroužky, snažil se dětem předat lásku k Šumavě a k vlastnímu domovu. Minimálně dvě soboty v měsíci trávil se svými žáky – členy přírodovědného kroužku na Šumavě na túrách. S rabskými žáky na konci 80. let vyčistili a uklidili židovský hřbitov, který byl léta zanedbávaný. Milan Pokorný učitelskou kariéru několikrát krátce přerušil. Působil i jako vychovatel v Dětském domově v Kašperských Horách a později ve Středním odborném učilišti stavebním v Sušici. Sedm let pracoval jako ředitel sušického Městského kulturního střediska.

Publikoval v Týdeníku Klatovska, v Klatovském deníku, v Sušických novinách, v českobudějovickém Setkání, v Šumavském kalendáři, v Magazínu ze Šumavy, v Českých památkách a ve Vlastivědném sborníku Muzea Šumavy.

Na knižní scénu vstoupil v roce 1993 a setrval v ní až do roku 2006. Jeho prvním dílem byla něžná knížka pohádek a pověstí „**Co vyprávěla Otava**“ (1993), která se později dočkala pokračování knihami „**Co vyprávěla Pstružná řeka**“ (2003) a „**Co vyprávěly Vydra s Křemelnou**“ (2006). První kniha se po třinácti letech od svého vzniku dočkala rozšíření a dalšího vydání pod názvem „**Co vyprávěla řeka Otava**“ (2006). Pohádková trilogie jako by časově rámovala knižní tvorbu Milana Pokorného a vyjádřila jeho celoživotní lásku k rodnému Sušicku.

Pro velmi zdařilé „**Poutní tradice Šumavy (Sušicko)**“ (2002) sbíral podklady tři roky. Kniha prošla náročnou korekturou významných teologů a historiků Ing. Vladimíra Feldmanna a prof. Ing. PhDr. doc. Jana Royta. Kniha „**Za tajemstvím zázračných studánek**“ s fotografiemi Marie Holečkové spatřila světlo světa v roce 2003. „**Slzy pod šapitem**“ (2005) vyprávějí o těžkém životě Šumavanů, kteří odešli za prací do světa a našli ji ve společnosti putujících cirkusů. Povídka „**Nejdelší rok mého života**“ z této knihy se dočkala německého překladu („Das längste Jahr meines Lebens“) a vyšla v roce 2003 v německém sborníku „**Böhmerwald**“ editorů H. Ettla a K. Eisch. Drobným šumavským radostem se věnují „**Úsměvy z našeho Pošumaví**“ (2006).

Knihy Milana Pokorného vznikly za spolupráce jiných významných Šumavanů. Kromě výše zmíněných pánů Feldmanna a Royta to byli tehdejší sušická starostka Jiřina Rippelová, dále pánové Radovan Rebstöck, Václav Sklenář, František Kadoch, Vladimír Horpeniak, Martin Sekyra, Martin Kříž, Jan Kavale, Jan Brodil, Josef Pospíchal a z bavorských spolupracovníků Maria Frank, Katherine Eisch, Herbert Ettl a Paul Praxl.

Bohužel, zákeřná nemoc připravila Milana Pokorného o život v lednu 2007 ve věku 64 let. Je pohřben na sušickém hřbitově v urnovém háji. Odpočívá u svých rodičů a s výhledem na milovanou Sušici podle jeho posledního přání.

Iva Nakládalová, dcera

„Nad Slunce jsi krásnější.“ Plzeňská Madona a krásný sloh

Výjimečná výstava představující významné umělecké předměty z období vrcholné gotiky byla zahájena 27. 11. 2020 v Západočeské galerii v Plzni.

Madonu z Hrobů nemohli lidé vidět 50 let;
Foto: archiv Západočeské galerie v Plzni

Madona Breznická je dlouhodobě zapůjčena Národní
galerii v Praze; Foto: archiv Národní galerie v Praze

Pohled do výstavního prostoru – druhá zprava je Madona Zlatokorunská;
Foto: archiv Západočeské galerie v Plzni

Známa výstavní síň Masné Krámy se tak mohla stát důstojným místem prezentace známého okruhu vrcholné české gotiky, která je nazývána krásný sloh. Jeho počátky nacházíme ještě v Parléřovské dílně za vlády císaře Karla IV. a umělecká díla označovaná jako krásnoslohá. S jejich tvorbou se setkáváme i za vlády českého krále Václava IV. Pro obtížné uchopitelné téma gotického slohu byla za jednotící myšlenku zvolena Madona Plzeňská, kterou je na této výstavě možné detailně pozorovat, jelikož po staletí je známa pouze ze svého oltáře v plzeňské katedrále. Do takto obtížného úkolu se pustil tým dvojice autorů doc. Michaela Ottová a Mgr. Petr Jindra.

Přesto, že je výstava koncipována do západočeské metropole, významnost této umělecké epochy je zde reprezentována i díky výtvarně významným zástupcům ze sbírek Českobudějovické diecéze. Zajímavostí je zapůjčení všech zde prezentovaných exponátů, ale dejme prostor alespoň představení čtyř našich zástupců, s kterými se zde můžeme setkat.

Madona Breznická je zajímavou deskovou malbou. Její tvarosloví připomíná ikonopiseckou školu a nezavěšeného pozorovatele doslova ohromí míra její stylizace doplněná o tmavý odstín pleti. Pro svou hodnotu je dlouhodobě vystavena v Národní galerii v Praze, která po dobu této výstavy přišla o zajímavý sbírkový předmět v expozici starého umění v Anežském klášteře.

Madona Dešterská je gotickou sochou a jen svým pojmenováním připomíná slavný deskový obraz. Tato i dnes záračná socha nebyla v novodobé historii zapůjčena na žádné velké souhrnné výstavě, ale naopak až nyní může být ukázána

v širším kontextu svého soudobého umění. Umělecky cenná řezba tak může vyniknout.

Madona z Hrobů je ikonograficky nesmírně zajímavou sochou, která svým tvaroslovím přímo reprezentuje jistou přechodovou část slohu. Přestože přes svrchní novější vrstvy polychromií (barevné vrstvy sochy) není patrné malířské zpracování povrchu, tak její tvarosloví nám ukazuje kvalitní vysoké umění středověku. Její místo uložení je pro cennost skulptury natolik tajené, že pro umělo milovného návštěvníka památek je tato výstava první možností jí spatřit za posledních padesát let.

Madona Zlatokorunská je deskový obraz, místo kterého je často na výstavy zapůjčována pouze zdařilá replika. U této výstavy je tomu právě naopak. Luxusnost ostatních exponátů si vyžadovala vystavení originálu, který ještě v nedávné době nebyl přístupný veřejnosti. Dnes je součástí jedné z prohlídkových tras kláštera ve Zlaté Koruně, kde je prezentován v bývalé opatské kapli.

Prezentované umělecké skvosty naší historie vytvářejí nesmírně zajímavý koncept výstavy, která svým zaměřením na sakrální umění vrcholného středověku vytváří zajímavý cíl, nebo podnět k návštěvě Západočeské galerie v Plzni. Pokud nedojde k omezení galerijních prostor z důvodu hygienického bezpečí, tak je za termín ukončení této expozice určen termín 28. 3. 2021. Přeji Vám příjemný zážitek z případné návštěvy.

PhDr. Jiří Vácha,
vedoucí Památkového oddělení BCB

Rozhovor s prof. Martinem Weisem

S panem profesorem Weisem se můžete setkávat v těchto dnech zejména díky živým on-line přenosům bohoslužeb z farního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Dubném.

Nejedná se ale jen o přenos bohoslužeb, čtenáři si dozajista vzpomenou na virtuální noc kostelů, do které se pan profesor zapojil jak bohoslužbou za doprovodu rytmických písní Dubenské scholy, tak i přednáškou o pověsti svatosti zesnulém českobudějovickém biskupovi Josefu Hlouchovi. Jako postulátor diecézní fáze beatifikačního procesu Služebníka božího Josefa Hloucha tehdy divákům představil „naživo“ širokou řadu dokumentů – kupříkladu doktorský diplom Josefa Hloucha, jeho křestní list, breviář apod. Diváky tehdy velice zaujaly součástky liturgických oděvů, které biskup Hlouch používal, jako byl kupříkladu jeho pluviál, štolý apod.

Pane profesore, nezůstalo jen u ojedinělého počínu, přednášky na virtuální noc kostelů. Již v době první vlny pandemie, kdy byly přednášky pro veřejnost znemožněny, jste připravil cyklus přednášek nazvaný jako „Duchovní portréty osobností českých a světových dějin“ přenášený on-line každou středu odpoledne z Vašeho farního kostela. Co vás vedlo k tomuto kroku?

Milá paní Martino, jak jistě víte, největší počet studentů a studentek na přednáškách Teologické fakulty JU v Č. Budějovicích tvoří posluchači a posluchačky ČŽV / U3V. Jejich počet u některých kurzů dosahoval úctyhodného čísla několika stovek. A najednou tito lidé, kteří byli mými pravidelnými posluchači a každý týden se setkávali u vybraných kapitol české či světové historie, museli zůstat na dlouhou dobu doma. Nechtěl jsem, aby zůstali bez kontaktu s naší teologickou fakultou a také aby nebyli deprimováni neustále dokola opakovanými informacemi o hrůzách pandemie. Proto jsem za pomoci spolupracovníků z farnosti a Obecního úřadu v Dubném vytvořil z kostelíčka improvizovanou přednáškovou síť a díky webové kameře, přenosové technice, dataprojektoru apod. se tak posluchači na internetu mohli se mnou i nadále setkávat. Měl jsem i zpětnou vazbu, neboť diváci mi mohli psát své dotazy či připo-

Foto: archiv TF JU

mínky k přednáškám. A já jim odpovídal buď individuálně telefonem, emailem, nebo pokud to byla zajímavá otázka, která by mohla zajímat všechny, tak při další přednášce na jejím konci.

A můžete nám prozradit, jaká byla průměrná „návštěvnost“ těchto přednášek?

Návštěvnost se dá jen zhruba odhadnout podle počtu tzv. přístupů, to jest kolik počítačů či chytrých telefonů bylo v daném okamžiku připojeno na webové stránky poskytující přenos přednášky. Ale neříká to nic o skutečném počtu sledujících, vím, že kolikrát u jednoho monitoru počítače seděla celá rodina. Počet připojení se v průměru pohyboval kolem čísla 70–80. Samozřejmě, že mnozí si také vybírali jen určitá témata, tak kupříkladu Johanka z Arku měla až 150 přístupů, kdežto otec malomocných, P. Daminán, jen několik desítek. Svou roli hrála i vytiženost seniorů u vnoučat, kdy s nimi také museli řešit školní výuku na dálku a plnění domácích úkolů.

Foto: archiv TF JU

Prof. Martin Weis při natáčení „Otazníků kolem Bílé hory“ na zámku v Treboni. Celý cyklus „Otazníky“ si můžete kdykoliv prohlédnout na YouTube kanálu teologické fakulty.

Foto: archiv TF JU

Pořad „Světla a stíny baroka“ se natáčel na zámku v Manětíně.

Nyní Vám pane profesore běží každé úterý od 18 hodin cyklus přednášek nazvaný „České nebe“. Můžete čtenářům přiblížit, o čem tento cyklus je?

Jak už sám název napovídá, jedná se o postavy našich národních světců a světic, které by nás právě v současné nelehké době mohly inspirovat svou statečností a vytrvalostí v těžkých životních zkouškách. Kupříkladu, nedávno, jsme si připomínali postavu svěřice Hedviky, nebeské patronky Slezska. Již ve 13 letech, jak bylo ve středověku běžné, byla rodiči provdána a porodila první dítě. Přestože byla princezna, její život rozhodně nebyl životem na růžích, respektive když na růžích, tak s pořádnými ostny, které ji bodaly v životě až do krve. A přece se nevzdávala, její statečnost, vytrvalost a hluboká víra jsou i po mnoha staletích velmi inspirativní. Samozřejmě, že každá postava je přiblížena posluchačům v dobovém kontextu nejen těch „velkých“ politických událostí, ale i světa myšlení, spirituality apod. Není zapomenut ani tzv. druhý život těchto osobností. To vše spoluutvářelo obraz světce či světky, který stavíme před oči našim posluchačům. A nesmíme zapomínat ani na skutečnost, že právě k těmto postavám světců a světic se naši předkové utíkali s prosbou o pomoc ve svých modlitbách, když našemu národu bylo těžko, když procházel nelehkou dobou.

A do kdy bude tento cyklus trvat?

Zatím máme naplánovány přednášky až do půlky února: mám připravené přednášky o Sv. Vítu (5. 1.), Sv. Norbertu (12. 1.), Sv. Janu Sarkanderovi (19. 1.), Antonínu Cyrilu Stojanovi (26. 1.), posledním císaři bl. Karlu I. (2. 2.) a mučednici nacistického režimu bl. Marii Restitutě Kafkové (9. 2.). Doufám, že počasí k nám bude milosrdné, neboť kostel v Dubném není temperovaný a kolikrát v lednu či v únoru již mrze i uvnitř.

Mohou Vás diváci spatřit i jinde v rámci vzdělávacích aktivit?

Ano, na YouTube kanálu teologické fakulty je k dispozici velká řada vzdělávacích videí z českých dějin, která jsem natočil v uplynulých dvou letech s výborným kameramanem a spolupracovníkem panem doktorem Bedřichem Jetelinou na mnohých krásných památkách – třeba na Zvíkově, Velharticích, Třeboni, Vyšehradě atp. V některých videích vystupuji v civilu, jindy mám k dispozici historický artefakt – třeba středověký meč – to když hovořím o křížových výpravách, někdy jsem v kostýmu – třeba na barokním zámku v Manětíně, když hovořím o světlech a stínech doby barokní. Délka těchto videí se pohybuje od cca 30 minut do 1 hodiny. Tato videa jsou popularizační a mají přiblížit všem zájemcům o historii její otázky, na které usilujeme nalézt odpověď.

Pane profesore, velmi děkuji za rozhovor, ale především za Vaši aktivitu, která umožňuje v současné situaci spojit naši fakultu nejen se studenty Univerzity třetího věku. Přejeme stále více sledujících. Děkuji.

Ptala se Martina Hlaváčová, TF JU

OHLAS NA Adventní podcast s Ivou Hojkovou

Nedávno jsem obdržela odkaz na webové stránky Pastoračního střediska při Biskupství českobudějovickém s upozorněním na adventní podcast s Ivou Hojkovou.

Na YouTube jsem hned podcast vyhledala, protože Ivu znám už řadu let z katechetické služby. A několikrát jsem si vyslechla její povídání, které je uklidňující, povzbuzující, není dlouhé a odehrává se za svitu adventního věnce a hořícího plaménku v krbových kamnech. Bylo milé slyšet vyprávění sestry Ivy Anežky o známých tématech nově a pokojně, a přitom se ještě mnohem naučit. Témata o rovátech, Panně Marii, andělech, světle, svatém Mikuláši, adventním věnci mne vybídla, abych se o tuto novou pastorační iniciativu podělila i s přáteli ve farnosti.

Věřím, že v této „covidové době“, kdy mnoho lidí prožívá nedostatek osobního kontaktu s lidmi podobně smýšlejícími, mohou právě tyto krátké audio pořady sytit lidské duše dobrem, po kterém každý touží a hledá je. Děkuji tímto Pastoračnímu středisku za všechny evangelizační programy, které nám na svých webových stránkách prolidi.bcb.cz nabízí.

B. E.

**TŘI KRÁLOVÉ PŘIJDOU K VÁM
NA KOLEDU, JSOU ONLINE!**

www.trikralovasbirka.cz

Děkujeme za vaše dary pro lidi v nouzi.

**DMS KOLEDY 30, 60 nebo 90
na číslo 87 777**

Více na www.darcovskasms.cz

MARIE VAŇO:

Tříkrálová sbírka přináší radost z pomoci

Tříkrálovou sbírku v českobudějovické diecézi má na starosti od jara roku 2018. Marii Vaňo každým rokem projdou rukama nejen všechny záměry koledování v diecézi, ale také veškerý „tříkrálový materiál“ v podobě cukříků, kapesních kalendáříků, letáků či papírových korun dovezených centrálně do Českých Budějovic na několika transportních paletách. Koordinuje více než čtyři desítky koledujících subjektů, které se zapojují do 21. ročníku Tříkrálové sbírky.

V čem spočívá práce diecézního koordinátora Tříkrálové sbírky?

Organizace Tříkrálové sbírky je záležitostí celého roku. Hlavním pořadatelem sbírky je Charita Česká republika, která prostřednictvím osmi (arci)diecézních Charit na území České republiky koordinuje sbírku v jednotlivých oblastech a regionech. Jako diecézní koordinátor shromažďuji potřebné informace a údaje od Charit v diecézi, současně jim poskytuji administrativní podporu a důležité organizační informace z celorepublikového kolegia, kterého se několikrát ročně účastním. Přípravy na Tříkrálovou sbírku běží prakticky po celý rok, jen v různé intenzitě. Jsem v kontaktu se všemi místními koordinátory v diecézi. Většinou už během února vyhodnocujeme, co se nám podařilo a co bychom naopak mohli zlepšit, probíráme nápady a potřebný materiál pro následující Sbírkou. A na podzim, kdy už přípravy vrcholí, ladím s Charitami a farnostmi záměry Sbírkou, seznamuji je s konkrétními pokyny, distribuji letáky, cukříky a kalendáříky koledujícím subjektům. Během roku se společně snažíme o rozšíření tříkrálového koledování do dalších obcí nebo se setkáváme s církevními i světskými zastupiteli.

Jak to vypadá letos se Třemi králi? Přijdou?

S napětím sledujeme neustále se proměňující situaci. Pokud to tedy aktuální situace dovolí, při zachování všech aktuálních nařízení vyjdou Tři králové do terénu, letos mohou fyzicky koledovat o týden déle, tedy od 1. do 24. ledna. Finální rozhodnutí však záleží na každé místní Charitě. Ty jsou prostřednictvím diecézní Charity v kontaktu s příslušnými hygienickými stanicemi a o podobě koledy rozhodnou podle aktuální místní situace. Jednoznačnou prioritou je pro nás ochrana zdraví koledníků i dárců. Jsme připraveni i na situaci, kdy se osobní koledování nebude moci uskutečnit. V tom případě proběhne koleda online.

Jak covid-19 zasáhl do příprav Tříkrálové sbírky? Můžeme čekat nějaké novinky?

Už od jara jsme se s ostatními diecézními koordinátory začali intenzivně věnovat virtuální kasičce, kterou bylo třeba vymyslet a správně naprogramovat. Nyní už je online kasička umístěna na centrálním webu www.trikralovasbirka.cz a dárce si může vybrat konkrétní subjekt (zadá název města nebo PSČ), kterému chce přispět. Pokud tedy králové nezazvoní přímo u vašich dveří, otevřete jim dveře alespoň online, obdarujte je a přijměte jejich požehnání. Současně je možné dále přispívat pomocí dárcovské SMS nebo prostřednictvím rychlé platby přes QR kódy.

Foto: archiv DČICB

Diecézní koordinátorka Tříkrálové sbírky Marie Vaňo

Pokud koledníci vyjdou do ulic, musí dodržet nějaká speciální pravidla?

Koledníci a jejich doprovod musí dodržovat doporučená hygienická pravidla po celou dobu koledování. K nim patří zejména „pravidlo tří R“ – používání roušek, mytí rukou a dodržování rozestupů. Mělo by se koledovat venku, nikoli v uzavřených prostorách, a nevstupovat do domácností. Letos platí také výjimka pro počet koledníků – pokud bude nedostatek dobrovolníků, je možné, aby požehnání do domovů přinášel i jeden král. Kasičky se na některých místech objeví třeba také v kostele, v lékárnách, obchodech, na úřadech či jiných veřejných místech. Některé Charity volí hygienickou „pytlíčkovou metodu“ při předávání darů od Třech králů. Samozřejmě platí standardní pravidla Tříkrálové sbírky se všemi náležitostmi – úředně zapečetěná válcovitá kasička s logem Charity, vedoucí skupinky má u sebe průkazku koledníka s vyplněnými údaji, kterou si dárce může vyžádat k nahlédnutí.

Uskuteční se nějaké slavnostní zahájení, žehnání koledníkům nebo doprovodné akce?

Akce typu velkého zahájení, žehnání, případně další doprovodné akce pro koledníky by se konat neměly. V malém rozsahu se mohou uskutečnit za dodržení všech hygienických pravidel. Koledníci o poděkování nepřijdou, ale budou posunuty na jaro či léto, až to situace dovolí. Plánovali jsme nový formát diecézního žehnání koledníků v Českých Budějovicích, ale v souvislosti s nejistou situací a měnicími se opatřeními jsme byli nuceni ho odložit na další rok. Koledníci ani veřejnost o slavnostní zahájení nepřijdou – 2. ledna v 10 hodin Mons. Pavel Posád požehná koledníkům z Brna, živý přenos bude vysílán na TV Noe a také na sociálních sítích. 10. ledna v 18 hodin odvysílá ČT1 živý přenos tradičního Tříkrálového koncertu.

Co přejete letošní Tříkrálové sbírce?

Sbírce přejí především to, aby ve většině městech a obcích mohli koledníci vyrazit do ulic a přinést lidem požehnání osobně. Osobní setkání a zážitek z koledování na straně dobrovolníků i dárců je totiž jedním ze základních pilířů tříkrálového koledování.

Děkuji za rozhovor.

Ať se tříkrálovému koledování daří i letos.

*Ptala se Martina Nováková,
Diecézní charita České Budějovice*

Co přinesl Advent?

Obvyklá duchovní obnova pro rodiny, která měla proběhnout v Panském domě v Rožmitálu na první neděli adventní, se konat nemohla, i když jsme se na ni těšili, hosta pozvali, ubytování dojednali a nápady k programu pro děti chystali...

Jenže pečovat o duchovní růst a dobré nasměrování je třeba i ve ztížených podmínkách. Proto se Diecézní centrum pro rodinu snažilo po celé období druhého lockdownu dávat rodinám podněty k duchovnímu životu v pravidelných předvíkendových dopisech. A měli jsme radost, že se někteří adresáti ozvali s informací, jak je ten či onen podnět či odkaz obohatil, jak se jím nechali inspirovat. Mockrát děkujeme za veškerá povzbuzení pro naši činnost.

Za neuskutečněný adventní víkend jsme nabídli záznam z besedy s Mons. Václavem Malým, který měl být naším hostem právě při této příležitosti. Jeho tématem bylo „**Křesťan a jeho role v současné společnosti**“ a v debatě odpovídal na otázky, které rodiny zaslaly mailem. Jsme rádi, že biskup Václav byl otevřený besedě, přijal nás a přijal i náš amatérismus v mediální oblasti. Ale důležitý je určitě obsah. Zvláště v dnešní době, v níž je orientace obtížná, je slovo autority důležité. Nahrávka je k dispozici na YouTube kanálu **prolidi.online**.

Na adventním víkendu si rodiny pravidelně vyrábějí adventní věnce. Letos jsme byli také spojeni v této činnosti, ačkoli každý ve své domácnosti. Rozhodli jsme se propojit rodiny fotogalerií letošních adventních věnců a odměnit aspoň některé vylosováním výherců a zasláním malých dárečků. Losovalo se za přísného dozoru na Pastoračním středisku. A pozor, nebyla to soutěž o nejhezčí věnec. Každý je totiž nejkrásnější, je-li s láskou vyrobený a setkáváním rodiny v modlitbě a rozhovoru posvěcovaný. Na přehlídku věnců na webu se můžete podívat na **<http://dcr.bcb.cz/Fotogalerie>**. Jsou tam opravdu originální kousky.

Ostatně se světlem adventního věnce také souvisí následující text. Křesťané nezačínají v lednu a Advent není to, co bylo, ale co je opravdovým začátkem a nese důležitý směr na celý rok. I když se to na první pohled může zdát, tato povídka tu opravdu není omylem:

„Na adventním věnci hořely čtyři svíce. Bylo ticho, takové ticho, že bylo slyšet, jak svíce mezi sebou potichoučku mluví. První svíce se smutkem řekla:

„Já se jmenuji POKOJ. Mé světlo hoří, ale lidé pokoj nemají, nechtějí mě! Na mnoha místech ve světě je válka, v mnoha rodinách a v mnoha vztazích pokoj nevládne.“

Její světlo bylo stále menší a menší, až docela zhaslo. Druhá svíce se přidala:

„Moje jméno je VÍRA. Ale už jsem přebytečná. Lidé nechtějí slyšet nic o Bohu. Myslí si, že Boha nepotřebují. Už není potřeba, abych svítila.“ A také ona zhasla. Tíše a smutně se přihlásila ke slovu i třetí svíce.

„Mně říkají LÁSKA. Ale nemám sílu hořet. Lidé mne dávají stranou. Moje jméno používají pro věci, které jsou sobectvím, a ne láskou. Vidí jen sami sebe a ne druhé lidi, které by měli milovat. Nedokážou pro druhé nic obětovat.“

A její mihotavý plamínek zablikal a zhasl.

Vtom přišlo do místnosti dítě. Podívalo se na svíce a řeklo:

„Ale vy přece máte hořet!“

Bylo mu skoro do pláče. V tu chvíli se přihlásila čtvrtá svíce. Řekla: „Neboj se! Pokud svítím já, můžeme znovu zapálit i ty ostatní. Moje jméno je NADĚJE.“

Dítě vzalo opatrně svíci do rukou a znovu zapálilo tři zbývající.“

Ať tedy naděje zapaluje, co je potřeba pro život každého z nás i pro naše okolí.

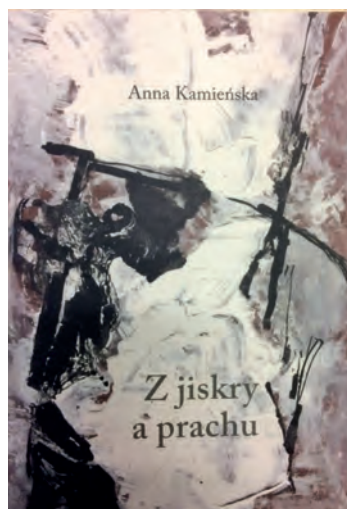
– dcr –

„Tolik temné světlo“ prosvěcuje temnotu dnešních dnů

Recenze výboru básní Anny Kamieńské v překladu P. F. X. Halaše.

Světla je už málo, slunečního svitu valem ubývalo a znovu do kostí zalézá zima. Když tyto řádky píš, pomalu nastává poslední listopadový den podivného roku 2020. První adventní neděle, naděje. Možná někoho překvapím, ale mám tohle období z celého roku nejradši.

Snad proto, že pocházím ze vsi a celé dětství jsme od časného léta do pozdního podzimu sušili seno, svázeli z polí slámu a vybírali brambory. Svým milovaným knihám jsem se mohl bez výčitek a s rozkoší o to větší oddávat právě až v pozdním podzimu a v zimě. V těchto měsících pociťuji radost, která se násobí s každou knihou, o níž se dá říci, že do života vnesla více světla. A právě o jedné takové knize chci psát.

Autorkou většiny z dvou set padesáti stran knihy, o které bude řeč, je polská básnířka, spisovatelka, překladatelka a klasická filoložka Anna Kamieńska. Obsah výboru nazvaného „**Z jiskry a prachu**“ tvoří básně této u nás dosud spíše neznámé autorky, k nimž se jejich překladatel, kněz František Xaver Halaš, nechal přivábit někdy po roce 1973 poetikou natolik jinou od všeho, čeho se mu mohlo dostat měrou vrchovatou z českých luhů a hájů normalizačních. Myslím, že někdy tehdy vznikl velmi zajímavý vztah mezi dílem polské autorky a českým překladatelem, knězem – a povýtce též básníkem.

Snad mohu psát, že jde o vztah blíženecké lásky, vždyť pokud se překladům jedné autorky věnuje 25 let života a překlady se přitom shromažďují po zásuvkách stolů a stolků na farách, namísto aby se jimi plnily stránky časopisů nebo knih, pokud překladatel stále pracuje a jen tak mimochodem se občas zeptá po nějakém nakladateli, který se ale ne a ne najít – protože Anna Kamieńska (1920–1986) není Wisława Szymborska (1923–2012) a Nobelova cena k ní cestu nenašla. Ani nemohla. Poezii nesenou a psanou v tak intimních tónech, jako jsou ty její, poezii diktovanou steskem, ale ústící do radosti, poezii stále znovu vyslovovanou, ale nevyslovitelnou, poezii až po okraj naplněnou přítomností Krista, který tu ale zrovna v této chvíli není, tedy poezii takto sycenou stále lépe cizelovanými paradoxy, tu nebylo možné vydat dřív česky. Proč? Protože sté výročí autorčina narození se protnulo v čase s dvěma vlnami epidemie koronaviru. S nemocí COVID-19, která když ne všechny, tedy většinu populace přiměla k usednutí a zamyšlení, co teď, co dál.

Poezie Anny Kamieńské čekala na nejvhodnější okamžik. Její

překladatel ví, že právě dnes je ten pravý čas, kairos, čas, kdy je jeho překladů třeba, protože místo dlouhých řečí přináší slova naděje a útěchy, radost a spásu – „*vždyť všechny přísliby života rozrušily skálu / kořáním utrpení*“ (s. 171).

Všude je tolik smutku, ale truchlení není na místě. „*Jasně tu chybí každá truchlivost*“, napíše o předkládaných básních Halaš v doslovu.

Kdo vlastně byla Anna Kamieńska? V poznámkách ke knize se dozvíme, že se narodila 12. dubna 1920 v Krasnystavu, dětství prožila v Lublinu. Studovala tamtéž – a také v Lodži. V letech 1948–1967 žila v manželství s Janem Śpiewakem (1908–1967), básníkem a překladatelem. Manželství básníků trvalo dvě dekády a přerušila je manželova smrt. Po další dvě dekády byl Anninou oporou katolický kněz a básník Jan Twar-

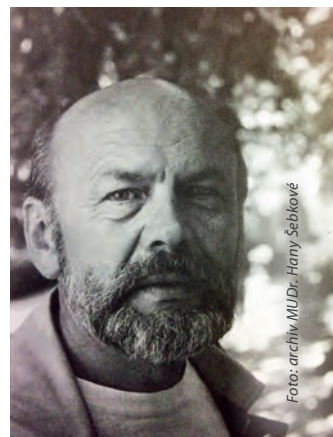

Foto: archiv MUDr. Hany Šebkové

SKLÁDKY SMETÍ

*Slabého zdvíhá z prachu ze smetiště povyšuje chudého
Žalm 113*

Moře stříká chladnou pěnu
člověk v dlouhém plášti
prohrabuje smetí

Bříza propukla bíle
člověk vyškrabuje z bláta
láhev

Krása země se třepí
a je roztříštěná jak opona chrámu
starý člověk
opuštěný dětmi
na vrcholu skládky
třeše se mu štětinatá brada
slza nachází své prakoryto

zrod' se Ježíši a křič
novorozená nahá pravdo
na plesnivě slámě

*Báseň Anny Kamieńské v překladu F. X. Halaše – výbor
„Z jiskry a prachu“, str. 152*

Personalia

František Xaver Halaš (*30. října 1946) pochází z malé vesničky Sestrouň u Sedlčan. Na kněze vysvěcen na svátek (slavnost) sv. Petra a Pavla roku 1974. Jako kněz působil v mnoha farnostech, nejprve v Arcidiecézi pražské, poté v Diecézi českobudějovické, za všechna místa zmiňme alespoň Těchonice v jihozápadních Čechách, kde intenzivně pracoval na překladu básní Anny Kamieřské, či poutní místo Strašín poblíž Kašperských Hor. 9. června 2012 byl jmenován čestným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše. V současné době již je na trvalém odpočinku a žije v Libíně u Třeboně. V minulosti vydal sbírky vlastních básní Taciturna (Vetus Via, 2003) a Strašeň (2014, vl. nákl.). V roce 2020 vlastním nákladem vydává – ve spolupráci s Literární kavárnou Měsíc ve dne – vlastní překlady básní Anny Kamieřské: Z jiskry a prachu. Dle svých slov je Halaš „meteorologem předpovídajícím špatné časy“.

dowski (1915–2006), jehož výročí úmrtí si opět připomeneme 18. ledna 2021. K životu, humoru a lidovému jazyku tíhnoucí poeta byl Kamiřské jistě vzpruhou v jejím zármutku po smrti manžela. Halaš k tomu stručně poznamená: „*I nepřítomnost vyplňuje samotu, touha po nepřítomném mlčícím je důkazem jeho přítomnosti.*“ (s. 243) Kdo je Ten, který není?

Kamieřská pracuje s paradoxy, modlí se k Bohu „*jen dechem a tepem srdce*“ (s. 236), protože je mnoho věcí, které se nevejdou do slov. A proto, a přece, a přes to (a to vše zároveň) píše svou báseň o Nevyslovitelném (s. 131), protože ví, že „*z každého slova máš vydat počet*“ (s. 130). A my tento kontrast můžeme díky překladateli a editorovi v jedné osobě sledovat na protilehlých stranách – jen si všimnout. Halaš nepřekládal celé sbírky, překládal autorsky, výběrově, choval se jako příslušek dítěte v cukrárně, vybíral, co dle jeho přesvědčení a v jeho očích obstálo. Sbírkou, a to i výbory poezie, mívají slabinu v tom, že se snaží představit „*v úplnosti*“ či „*za určité období*“. Najde se v nich vedle perel nezdárka i mnoho hluchiny. Tento výbor je výjimkou – je výjimečný tím, že prošel mnoha zkouškami času, jistě i mnoha listováními a zvažováními ve smyslu „*mluví – nemluví*“. Jednotlivé básně, shromažďované a skládané do výsledného tvaru vlastně několik desetiletí, jsou mnohokrát prohlédnuté kusy, doslova živoucí organizmy schopné obstát každý sám, ale tvořící zároveň novou unikátní tkáň, jakousi „*novou knihu žalmů*“.

Kniha, o níž zde – byť nedostatečně – byla řeč, je vlastně dvojím svědectvím. V první rovině je příběhem hledání jedné polské autorky. Už to samo o sobě by stačilo, abychom ji přivítali. Ve skutečnosti je však ještě něčím víc. Je také příběhem muže, který svými překlady zachovával autorce věrnost mnoho desítek let, dovedl tuto věrnost až do vydání vlastním nákladem, a přitom zůstával tiše v ústraní, jak jen je to básníku-kněži Františku Xaveru Halašovi vlastní. Pro mne je jeho výbor z vlastních překladů Anny Kamieřské knihou roku. Knihu si můžete objednat na www.kosmas.cz.

Tomáš Veber

A. Dispens od kněžských závazků:

Dle dekretu Kongregace pro nauku víry ze dne 6. 11. 2020 (Prot. N. 629/2019) udělil papež František knězi českobudějovické diecéze **Vojtěchu Vágaiovi** dispens od celibátu a od všech kněžských závazků. Tímto papežským rozhodnutím pozbývá výše uvedený kněz povinností kněžských závazků a zároveň ztrácí práva náležející ke klerickému stavu a všechno to, co je s ním spojeno. Může platně uzavřít církevní manželství a přistupovat ke svátostem.

B. Ustanovení:

R. D. Marek Antoni Donnerstag, byl od **2. 12. 2020** ustanoven excurrentem administrátorem farnosti **Petrovice u Sušice**, vikariát Sušice-Nepomuk. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 3104/2020.

C. Životní jubilea

P. Georg Josef Erhart, Opus J.S.S.

oslavil **25. 12. 2020 své šedesáté narozeniny.**

R. D. Bohuslav Švehla

oslavil **20. 12. 2020 své šedesáté páté narozeniny.**

Karel Hofbauer, trvalý jáhen,

oslaví **11. 1. 2021 své sedmdesáté páté narozeniny.**

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

D. Výročí kněžského svěcení:

P. Mgr. Vladimír Jan Evangelista Hladík, OFMCap., Sušice - sv. Felix, oslavil **17. 12. 2020 své patnácté výročí kněžského svěcení.**

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

E. Úmrtí:

R. D. Jiří Voráček zemřel náhle **22. 11. 2020** ve věku 72 let. Po zádušní mši sv. ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Petrovicích u Sušice a po pohřební mši sv. v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Sušici 30. 11. 2020, byl pohřben do kněžského hrobu na městském hřbitově v Sušici.

R. I. P.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

1. 1.	9:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá, Slavnost Matky Boží Panny Marie
18.–20. 1.		Praha: plenární zasedání ČBK
26. 1.	9:00	Volary: setkání prachatického vikariátu
9. 2.	9:30	Štěkeň: kněžský den
15. 2.	14:30	Praha: rada pro laiky a hnutí ČBK
18. 2.	10:00	Praha: ekonomicko-právní komise ČBK

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

Prachatický hospic oslavil 15 let služby

O svátku Věch svatých r. 2005 jsme otevřeli Hospic sv. Jana N. Neumanna. Druhý den, na „dušičky“, jsme přijali prvního pacienta. Byl jím lékař, křtěný Jan Nepomuk. Náhoda, zázrak, znamení Shůry? Myslím si své...

Za oněch patnáct let jsme doprovodili na Věčnost více než 3 000 pacientů. Starců i duší mladých, zbožných i nevěřících, moudrých i prostoduchých, milých i bručounů, lidí ctnostných i darebů včetně kriminálních. Ale vždy to byly neopakovatelné jedinečné lidské duše, které Bůh miluje. Všem jsme se snažili ulevit od neduhů těla i tíži na duši. To první jsme zvládli prakticky vždy, díky moderní medicíně dnes nikdo nemusí trpět nesnesitelnou bolestí. To druhé bylo a je obtížnější. Leckdy jsme nedokázali nefyzickému strádání pomoci, mnohokrát ano. Nejkrásnější chvíle jsou, když lidé s nepovedenou minulostí dojdou smíření se sebou, s druhými, s Bohem.

Jeden z řady příběhů. Umírající pacient, s bohatými vězeňskými zkušenostmi, se svěřil sestře: „Ve svém životě jsem byl grázl.“ Ta mu odpověděla: „Právě pro takové Ježíš přišel.“ Neměl šťastnou minulost. „V životě na mne vztáhl ruku mnoho lidí“, prozradil, „ale teprve v hospici jsem poznal, že se dá vztáhnout také, když mne chce někdo pohladit.“ Postupně se jeho rozhodnutí upevnilo. Nakonec se vyznal: „Toto prostředí mi pomohlo odpustit těm, kteří mi ublížili.“ Pacient požádal o křest. Symbolicky, právě v momentě jeho křtu, se roztrhlo zatažené nebe a slunce svými paprsky ozářilo přítomné. Na závěr obřadu se zatáhlo a kolem začaly padat velké bílé sněhové vločky, symbol čistoty...

Za ony roky jsem našel smysl práce a objevil krásu pomáhání druhým. Bylo mi dopřáno být obklopen týmem nádherných ušlechtilých duší – ošetřovatelů, sester a dalších. Vnímám je jako mravní elitu národa. Díky nim jsem poznal, že svět je hezčí, než vyhlíží. Že v čase loučení s pozemským životem lze prožívat pokoj a radost. Seznal jsem, že nikdo nemusí umírat v bolesti, trápení a osamění. Že na toto vše existují účinné léky. Totiž kvalitní medicína, laskavé ošetřování a vlídné srdce. Jsem vděčný za tyto milé kolegy, příznivce a mecenáše hospice. Všichni svým maličkým drobkem, přispívají k velkému dílu. Každá velká věc se skládá ze spousty maličkostí. Ale velká věc není maličkost.

Bůh žehná a sv. Jan Neumann, v jehož rodném domě hospic sídlí, se činí. Vybudovali jsme a r. 2012 otevřeli Domov Matky Vojtěchy, zařízení pro osoby s různými druhy demencí, zejména Alzheimerovou chorobou. R. 2013 vzniká při hospici vzdělávací institut. Následují další hospicovní sourozenci. R. 2016 Domácí hospic sv. Veroniky v Č. Budějovicích, r. 2018 Domácí hospic sv. Markéty ve Strakonici, r. 2019 Domácí hospic sv. Jakuba v Prachaticích a naším benjamínkem je Domácí hospic sv. Víta v Č. Krumlově, který slouží od prosince 2020.

Dřiny, pláče a běd jsme za ty roky prožili více než dost. Proto se nyní z výsledků Božího požehnání můžeme chvilku radovat. Snad tak, jak říká biblická kniha Kazatel: „A viděl jsem, že není nic

lepšího, než aby se člověk radoval ze svých děl, protože to je jeho podíl“ (Kaz 3,22). Zveme k tomu i vás. Neostýchejte se a směle se radujte s námi. Jak se v téže písni, „Je čas plakat a čas se smát; čas bědovat a čas poskakovat“ (Kaz 3, 3-4).

Robert Huneš, ředitel hospice

Milí a nejmilejší (ted' už bývali) kolegové, předem se omlouvám všem, s nimiž jsem se nestihl osobně rozloučit. Jednak nejsem příznivcem velkých gest a nejde mně to, ale navíc jsem si jistý, že se v budoucnu znovu uvidíme. Na každý pád jsem vám chtěl všem poděkovat za celou dobu, kterou mi bylo umožněno po vašem boku strávit. Nikdy a nikde jsem neměl to štěstí dostat se mezi tak vlídné, inspirativní, poctivé a v nejpůvodnější a nejčistší slova smyslu dobré bytosti. Díky! Za všechno! Uvědomujte si, prosím, znovu a znovu každý den, že to, co zde v Prachaticích vytváříte, je něco jedinečného, nenapodobitelného a vzácného. I já už to začal pod dojmem dostatečně dlouhé doby strávené službou s vámi považovat za standart, ale teď v posledních dnech, kdy se mi otevírá podobná perspektiva jako v oněch dnech prvních, se mi znovu jasně ukazuje, jak neobyčejné prostředí náš hospic je a jak neobyčejní lidé ho vyplňují svou přítomností. Pokračujte v tom, prosím! Jestli je něco vytvářením „Božího díla“ na zemi, pak právě každodenní práce vašich rukou tady v hospici, ať už věříte v Boha více, méně, vůbec nebo úplně nějak jinak. Práce vašich rukou je výmluvnějším a upřímnějším znamením lásky, než nekonečné litanie zbožných keců. Sám sebe jsem překvapil tím, jak těžko se mi odchází a jak moc jste mi všichni přirostli k srdci. U mě dosud nevidno! (Aj slzu jsem uročil!) Moc si vás všech vážím a ještě jednou děkuju: za inspiraci k lásce větší a službě poctivější, za vlídnost, za recepty a tipy na výlety, za to, že jsme společně mohli strávit nějaký čas z těch pár vzácných let nám v tomto životě vymezených: stálo to za to. Dík! Modlím se za vás stále a přeji vám i hospici vše dobré, mějte se nejlíp!

(z dopisu Jirky, bývalého zaměstnance)